CEZAR ȚIPA - ED. ARDAN

IARTĂ-MĂ, ANTONIO FERRERA!

COLECȚIA Povestiri științifico-fantastice

341

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

341

CEZAR ŢIPA — ED. ARDAN

IARTĂ-MĂ, ANTONIO FERRERA!

ALEXANDRU FORJE

LUPTA CU INFINITUL

**

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta — desen: AUREL BUICULESCU
Desenul interior: MIRCEA CAPĂTĂ
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Ion Aldea străbătea fermecat sălile palatului de cleștar al Scărișoarei cînd, la un moment dat, se pierdu de ceilalți membri ai expediției. Rătăcind prin ciudatele galerii, ajunge într-o lume pe care o socotea de mult apusă...

Citiți în fascicula viitoare povestirea:

„PRIZONIERII MISTERIOSULUI GHEȚAR"

de GEORGETA CRĂCIUN

În curînd vom publica un număr consacrat unuia dintre cei mai mari autori contemporani de literatură fantastică, argentinianul

JORGE LUIS BORGES

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XV
1 februarie 1969

CEZAR ȚIPA —
ED. ARDAN

IARTĂ-MĂ, ANTONIO FERRERA!

În circ nu se mai găsea nici un loc liber. Micii spectatori frămătau de nerăbdare așteptînd începerea spectacolului. Emoția li se citea pe chipuri. Băteau din palme și nerăbdarea lor se transmise curînd și celor mari, părinților. În sfîrșit, se auzi ultima lovitură de gong și lumina se micșoră pe nesimțite. Un singur reflector era îndreptat spre fosa orchestrei. Uvertura vioaie a fost îndelung aplaudată. Dirijorul mulțumi cu o ușoară înclinare a capului. Un nou semn cu bagheta și lumina inundă manejul. În ritmul unui marș, în arenă pătrunseră șirurile de artiști în costume strălucitoare, acrobați și jongleri, saltatori și călăreți, clovni și dresori, iluzioniști și zburători.

Aparent mileniul al treilea nu adusese artei circului schimbări structurale. Circul a rămas circ, iubit deopotrivă de cei mici, ca și de cei mari, pentru frumusețea sa și pentru curajul slujitorilor săi.

După paradă spectacolul se desfășură normal. Artiștii își executau cu virtuozitate numerele și nu de puține ori ropote de aplauze răsunau sub cupola înaltă.

În loja direcției, ascuns după faldurile grele ale perdelei de pluș, un spectator privea cu ochi strălucitori. Era un bărbat tînăr, înalt, iar părul ușor albit la tîmple îi dădea un aer de distincție. Emoția i se citea pe chipul neobișnuit de palid, dar plin de expresivitate. Obișnuiții spectacolelor de circ ar fi recunoscut destul de greu în acest spectator ascuns după perdeaua lojei pe vestitul dresor de lei Antonio Ferrera, una dintre vedetele arenei.

Ferrera, nume cu rezonanță și tradiție, era cunoscut în lumea întreagă. Prima oară acest nume apăruse în urmă cu un veac și jumătate, prin 1873. Pedro Ferrera, vestit explorator și vînător de animale sălbatice, se îndrăgostise de grațioasa călăreață a unui circ ambulant. Frumusețea Marijuanei era una dintre atracțiile spectacolului. Aparițiile ei în arenă erau salutate cu ovații, și nenumărate buchete de flori i se aruncau în manej. Coșurile cu flori care îi umpleau seară de seară vagonul în care își avea locuința erau însoțite de cărți de vizită și de scrisorile nenumăraților admiratori. Se povestise chiar că un tînăr conte se împușcase din cauza refuzului frumoasei călărețe de a-i deveni soție. De fapt, nici unul dintre admiratorii Marijuanei nu s-a putut lăuda vreodată că ar fi fost preferat. Pînă în ziua cînd a apărut Pedro Ferrera. Îndrăgostit pînă peste cap de frumoasa călăreață, Pedro a renunțat la lungile sale călătorii și vînători și a început să însoțească micul circ ambulant

pe nesfîrşitele drumuri de turneu. Dragostea i-a fost împărtăşită şi curînd cei doi tineri se căsătoriră.

La cîtva timp după nuntă Pedro plecă într-o nouă călătorie. Se întoarse mai repede ca de obicei. Cinci pui de lei şi trei pui de tigri îl însoţeau. După numai opt luni, pe afişele circului apărea pentru prima oară numele unui Ferrera. Acest nume inaugura o dinastie de îmblînzitori şi dresori care era sortită să devină celebră în lumea circului. Tradiţia atît de înrădăcinată în viaţa de circ avea să-şi spună şi de astă dată cuvîntul.

Iată cum, după un veac şi jumătate, numele Ferrera continua să apară cu aceleaşi litere de-o şchioapă, strălucind ca o stea pe firmamentul cupolei albastre a circului. O stea coborîtă în arenă printre lei, tigri şi pantere.

Ultimul vlăstar al acestei dinasii era Antonio Ferrera, omul cu priviri obosite, umeri uşor aduşi, dar cu un aer plin de distincţie şi cu un mers suplu, asemănător felinelor pe care le îmblînzise de-a lungul întregii sale cariere.

Antonio Ferrera ieşise din spital după trei luni de imobilitate. Cauza? Un accident banal ca toate accidentele. O indispoziţie, un pic de ambiţie şi animalele sălbatice, aceste fiinţe cu instincte dezvoltate, au simţit slăbiciunea celui care le domina de obicei şi... au atacat. Iată cum s-au petrecut faptele. În timp ce dresorul aranja postamentele care făceau parte din recuzită, doi dintre lei îşi părăsiră locurile şi începură o hîrjoană vioaie. Vrînd să le amintească rostul disciplinei, Antonio îi îndrumă pe cei doi lei jucăuşi spre locurile lor. Cheful unuia dintre lei, mai neastîmpărat, îl făcu pe acesta să continue joaca, alegîndu-l ca partener chiar pe dresor. Încercînd de cîteva ori să-l atingă cu laba, la un moment dat acest leu, pe nume Tomis, reuşi să-şi atingă ţinta. Sfîşiind bluza, ghearele pătrunseră în braţul dresorului. Poate că totul s-ar fi terminat aici. O zgîrietură fără prea mare importanţă. Asemenea incidente se petrec de nenumărate ori în circ. De astă dată însă leoaica Aida, îmbătată de mirosul de sînge care picura din braţul dresorului, se repezi pe neaşteptate şi, profitînd de neatenţia lui Antonio, care era îndreptată în altă parte, îşi înfipse ghearele în piciorul drept al dresorului, sfîşiindu-i totodată cu colţii şoldul stîng. Antonio Ferrera se prăbuşi la pămînt. O fracţiune de secundă şi dresorul ar fi fost sfîrtecat de fiarele dezlănţuite dacă unul dintre îngrijitori — cu o prezenţă de spirit remarcabilă — n-ar fi dat drumul la furtunul cu apă. Jetul puternic se abătu asupra animalelor, şi acestea, răcorite de apa rece, îşi părăsiră prada, îndreptîndu-se spre tunelul care leagă arena de menajerie.

Antonio Ferrera a fost scos din manej şi dus la spital. Cîteva zile nu-şi reveni în simţire. Apoi pericolul trecu şi, treptat, rănile i se vindecară. Ieşi din spital complet restabilit. Colegii şi prietenii susţineau că arată foarte bine. De fapt chiar aşa părea. Exceptînd paloarea celor ce ies din spital — explicabilă în acest caz şi datorită pierderii considerabile de sînge —, Antonio Ferrera părea perfect sănătos. Toate cunoştinţele îl întrebau cînd avea de gînd să-şi reia activitatea. De cîte ori i se punea această întrebare, dresorul ridica din umeri:

— Nu mă simt restabilit, spunea el şi se îndepărta de curiosul interlocutor, evitîndu-i privirile.

Accidentul lăsase urme adînci în afara cicatricelor. Frica pusese stăpînire pe Antonio Ferrera. Şi această stare de spirit este cumplită atunci cînd apare la un dresor de animale sălbatice. Într-un asemenea caz cea mai bună soluţie este renunţarea definitivă la profesiune. Altfel, sfîrşitul nu poate fi decît unul singur: SFÎRŞITUL. Antonio Ferrera ştia foarte bine acest lucru. Exemplele îi erau foarte apropiate. Nici unul dintre dresorii Ferrera nu muriseră de bătrîneţe. Începînd cu Pedro — cel căsătorit cu frumoasa călăreaţă Marijuana —, întemeietorul dinastiei Ferrera, şi terminînd tot cu un Pedro — tatăl actualei vedete a circului —, toţi îşi pierduseră viaţa în manej.

Teama lui Antonio ascundea şi un dram de superstiţie moştenită de la tatăl său. Toţi dresorii Ferrera s-au numit Pedro, din tată în fiu. Abia penultimul hotărîse să se împotrivească tradiţiei botezîndu-şi urmaşul cu alt nume decît al său. Spera că astfel îşi va feri urmaşul de un sfîrşit prea timpuriu. Şi totuşi primului Antonio al dinastiei Ferrera îi era frică. Nu era convins că o simplă schimbare de nume poate păcăli Moartea.

Imobilitatea la care fusese obligat în spital îi crease mult timp de gîndire. Şi, puţin cîte puţin, frica pusese stăpînire pe vestitul dresor. Gîndul că poate a doua oară norocul îl va ocoli îi transformă pe nesimţite prudenţa obişnuită în teamă paralizantă... Şi nu putea să nu ţină seama de frică. Cei care în pofida ei au bravat, continuînd să intre în cuşca fiarelor, au avut un sfîrşit tragic. Animalele, cu instinctul lor dezvoltat, simt imediat slăbiciunile celui pe care îl recunosc drept stăpîn. Frica, nesiguranţa în mişcări, lipsa de încredere în propriile forţe sînt tot atîtea arme puse la îndemîna simţurilor primitive ale fiarelor.

De cînd ieşise din spital, Antonio Ferrera evitase orice discuţie care ar fi putut să trădeze celor din jur, colegilor şi prietenilor, adevăratul motiv pentru care nu reluase încă repetiţiile. În fiecare seară asista la spectacol ascuns fie în loja direcţiei, fie în cabina electrică, fie ocupînd vreun loc în mijlocul miilor de spectatori.

Reprezentaţia se apropia de final. Ultimul număr — atracţia serii — era prezentat de trupa de acrobaţi zburători „Icarus". Cei cinci gimnaşti care formau trupa apăreau în arenă cu aripi sugerînd mijlocul de zbor al legendarului Icar. Acrobaţii îşi executau numărul în înălţimea cupolei cu o siguranţă demnă de invidiat, deşi clasica plasă de protecţie nu se mai afla sub ei. Şi atunci, de unde calmul desăvîrşit al artiştilor? Ştiinţa îşi spusese şi în circ cuvîntul. Presupunînd că unul dintre zburători ar fi ratat o figură şi s-ar fi prăbuşit din înălţimea cupolei, contactul cu pămîntul era totuşi imposibil. Pe întreaga suprafaţă a arenei exista o zonă antigravitaţională. Cel prăbuşit străpungea aerul şi, ajuns la un metru de sol, era uşor aruncat înapoi, proiectat parcă de o imensă saltea nevăzută. Într-o stare aproximativă de imponderabilitate, acrobatul rămînea suspendat între cupolă şi arenă, ancorat parcă cu fire invizibile. Zona antigravitaţională scădea, treptat, pînă cînd zburătorul ateriza uşor în mijlocul manejului. Această manevră era atît de spectaculoasă încît în fiecare seară unul dintre acrobaţi rata voit un exerciţiu, prăbuşindu-se în gol. Deşi toţi spectatorii erau avizaţi despre imposibilitatea unui accident, nu exista seară în care să nu

se audă țipete de emoție. După o încercare nereușită, cînd acrobatul își relua zborul, aplauzele se înteţeau.

Și totuși, o dată contactul de creare a zonei antigravitaționale n-a funcționat. Acrobatul s-a prăbușit în gol cu zîmbetul pe buze, gîndindu-se la păcăleala pe care o pregătea spectatorilor. Și așa a și murit. Cu zîmbetul pe buze.

Spectacolul se terminase...

Antonio Ferrera, amestecîndu-se în mulțimea spectatorilor, părăsi circul îndreptîndu-se spre casă. După cîțiva pași se opri în loc și-și aprinse o țigară. Se apropie de o bancă și se așeză. Trecătorii defilau prin fața sa. Unii grăbiți, alții — îndrăgostiții — plimbîndu-se înlănțuiți, indiferenți la cei din jur, tot așa ca și în secolul trecut, la fel ca în mileniul al doilea și fără îndoială ca și cei din secolele viitoare...

— Frumoasă noapte !

Antonio tresări speriat. Nici nu observase că cineva se așezase alături de el, pe bancă. Necunoscutul cu remarca sa îl făcu pe dresor să-și întrerupă șirul gîndurilor. Antonio întoarse capul spre nepoftitul vecin. Necunoscutul privea cerul. Dresorul își ridică la rîndul său privirile spre bolta înstelată. Simți deodată nevoia de a spune și el ceva. Șopti :

— Într-adevăr, frumoasă noapte.

Legătura fiind astfel stabilită, necunoscutul se recomandă.

— Permiteți-mi să mă prezint. Profesor David Stone.

Antonio tresări din nou. Numele nu-i era necunoscut. Profesorul David Stone era o somitate în domeniul ciberneticii. Valoarea sa era unanim și universal cunoscută. Dresorul îl studie o clipă cu coada ochiului, apoi spuse :

— Încîntat să-l cunosc pe vestitul profesor David Stone. Permiteți-mi la rîndul meu să mă prezint. Antonio Ferrera.

— Știu ! Vă cunosc ! De aceea m-am și așezat pe bancă alături de dumneavoastră. Vă urmăresc de cîteva zile. Țineam foarte mult să vă fac cunoștința. Pînă astă seară nu mi s-a oferit ocazia. De fapt iubesc arta circului, iar pentru slujitorii săi am toată admirația. L-am cunoscut și pe tatăl dumneavoastră. Eram ceva mai tînăr pe atunci. L-am admirat în nenumărate spectacole. Ultima oară l-am văzut în seara zilei de 14 martie 2007...

Antonio tresări pentru a treia oară. La 14 martie 2007 avusese loc accidentul în care tatăl său, Pedro Ferrera, își găsise sfîrșitul. Murmură parcă pentru sine :

— A fost ultimul său spectacol.

Profesorul Stone continuă fără să pară că ar fi auzit cuvintele dresorului :

— După cîteva luni am asistat la debutul unui nou Ferrera, care avea să ducă mai departe strălucirea acestui nume. De atunci au trecut aproape cincisprezece ani. V-am văzut ori de cîte ori circul dumneavoastră a poposit în orașul nostru. Am fost prezent și în urmă cu patru luni, în seara cînd a avut loc accidentul maestrului Antonio Ferrera. În fiecare zi mă interesam la spital despre starea sănătății vestitului dresor. Și am fost nespus de mulțumit cînd am aflat că viața vă era în afară de orice pericol. De la ieșirea din spital v-am urmărit îndeaproape activitatea. Mai bine zis inactivitatea...

— Pentru ce?

Întrebarea nu părea să-l surprindă pe profesor. Întoarse încet capul și-l privi pe dresor drept în față.

— Eram curios să știu ce hotărîre va lua vestitul dresor de lei, tigri și pantere, Antonio Ferrera.

Dresorul își întoarse capul, evitînd privirile profesorului. După cîteva clipe reveni cu o nouă întrebare:

— Ce poate face un dresor atunci cînd scapă cu viață dintr-un accident?

Răspunsul veni prompt:

— Un singur lucru: să se lase de meserie. Cu atît mai mult cu cît, pentru a fi dresor de fiare, frica nu este o calitate.

— De unde știți că-mi este frică?

— Sînt sigur! În situația dumneavoastră curajul l-aș socoti un act de demență.

— Credeți?

În glasul lui Antonio se simțea speranța. Speranța de a nu fi socotit un laș. Obișnuit cu adulațiile admiratorilor și cu laudele ziarelor, lui Antonio îi venea greu să renunțe la superlative ca: „bravul dresor", „curajosul îmblînzitor", „omul care a învins frica", „prietenul animalelor din junglă" etc.

— Maestre Ferrera, eu sînt un om al așa-ziselor științe exacte. Pentru mine omul, fiecare om, reprezintă o problemă. O problemă care trebuie și poate fi rezolvată. Dar o problemă poate fi cu adevărat rezolvată doar atunci cînd ți se dau toate datele exacte; presupunînd că datele omului Antonio Ferrera sînt exacte și reacțiile nu pot fi decît cele normale. Toți oamenii avem în structura noastră psihică o doză de — hai să-i zicem — frică. Cînd sîntem elevi ne este teamă că vom fi scoși la lecție tocmai în ziua cînd n-am învățat. Ne este teamă că fata pe care o iubim va răspunde cu indiferență sentimentelor noastre. Frica de a nu reuși în viață, frica de moarte...

— Și mai este teama de viață!

— Într-adevăr! Dar cei cărora le este frică de viață sînt de obicei ratații, fricoșii prin definiție. Aceștia n-au nici măcar curajul autodepășirii. Pentru mine asemenea oameni reprezintă probleme pentru care nu posed toate datele exacte. Și ca atare nu le pot rezolva. Vedeți dumneavoastră, eu sînt cibernetician. Am construit pînă acum nenumărați roboți. Am încercat să copiez întrucîtva natura. Am creat roboți matematicieni, roboți enciclopedii, roboți casnici și încă mulți alții, specializați în diverse domenii de activitate. Dar n-am reușit încă să realizez un robot care să-mi satisfacă măcar parțial admirația pentru frumusețea morală a omului viu, adevărat, din carne și oase. Nu avem un robot îndrăgostit, nu există un robot trist, dar nici unul vesel și nicăieri nu a fost consemnată prezența unui robot care să cunoască sentimentul fricii și, firește, nici pe cel al curajului. Sentimentele nu pot fi grefate unei mașini. Chiar dacă unii susțin că tot ceea ce realizează omul poartă amprenta personalității și sentimentelor creatorului. Mie, de exemplu, îmi place circul, dar nici unul dintre roboții mei nu reacționează în vreun fel la vizionarea unui asemenea gen de spectacol!

Profesorul zîmbea urmărind cu atenție reacția demonstrației sale pe chipul dresorului Antonio Ferrera. Artistul de circ îl as-

culta încruntat. De cîteva clipe începuse să se întrebe ce interes putea avea profesorul David Stone de l-a urmărit în ultima vreme cu atîta perseverență. Acesta, deși îi ghicise gîndul, nu părea dispus să-i satisfacă îndreptățita curiozitate. Răspunse totuși prompt întrebării pe care o intuise în privirile dresorului.

— Probabil sînteți curios să aflați ce l-a putut determina pe profesorul Stone să-și lase treburile pentru a urmări pe dresorul Antonio Ferrera. Ei bine, aș vrea să-l conving pe Antonio Ferrera să nu recurgă la un curaj prostesc — iertați-mi expresia — numai pentru a păstra intactă admirația semenilor săi. Același scop poate fi atins și prin alt mijloc. Fără riscuri. Vă rog să-mi acordați încrederea dumneavoastră. Nu pentru multă vreme. Doar pînă mîine dimineață, cînd vă rog să-mi faceți o vizită la institut. Acum este tîrziu și n-aș vrea să vă mai rețin. Noapte bună, maestre Ferrera !

— Noapte bună, profesore Stone !

Profesorul se îndepărtă grăbit în timp ce dresorul rămase pe bancă, gînditor. Aprinse o țigară, trase cîteva fumuri și apoi se ridică îndreptîndu-se la rîndul său spre casă. Hotărîrea sa era luată. Îl va vizita pe profesor la Institutul de biologie.

Toată noaptea nu putu închide ochii și zorii zilei îl găsiră treaz pe Antonio Ferrera. Gînduri contradictorii i se învălmășeau în minte. Încercînd să și le clarifice, să-și pună într-un fel în ordine ideile, maestrul Ferrera nu reuși nici măcar să ațipească. Îi venea greu să renunțe la profesiunea care-l consacrase și care îi adusese de-a lungul anilor nenumărate succese și depline satisfacții. Era adevărat că meseria nu și-o alesese din vocație sau dintr-o dragoste excesivă față de animalele junglei. La moartea tatălui său moștenise o meserie așa cum alții moștenesc o casă. Încercase s-o practice cît mai bine și reușise să nu-și facă de rîs strămoșii. Dacă n-ar fi fost accidentul... Prudența îl sfătuia să nu reia o activitate în care curajul are o importanță capitală. Pentru colegii săi însă prudența era sinonimă cu frica. Și lui Antonio Ferrera îi era frică să mai intre în cușca animalelor sălbatice, dar pe de altă parte îi era teamă și de ironiile colegilor săi. Dar ceea ce dădea fricii dimensiuni noi era faptul că nici unul dintre dresorii Ferrera nu scăpaseră cu viață atunci cînd, învingîndu-și teama, continuaseră să-și prezinte numărul în spectacol. Rînd pe rînd fiecare dresor Ferrera sperase că va fi cel care va supraviețui fricii. Dar pînă acum nici unul nu reușise și Antonio nu credea că tocmai el va face o excepție de la regula pe care în adîncul sufletului său o alătura unei fatalități.

În jurul orei opt maestrul dresor Antonio Ferrera sosi la institut. Aici îl aștepta profesorul Stone, care era unul dintre conducătorii Institutului de biologie și șeful centrului experimental de cercetări cibernetice.

După saluturile de rigoare, profesorul îl invită pe dresor să-l urmeze. Părăsiră clădirea centrală și, traversînd curtea spațioasă a institutului, ajunseră curînd în fața ușii unui laborator de dimensiuni mai reduse. David Stone i se adresă lui Antonio Ferrera :

— Vă rog să așteptați cîteva clipe. Vă deschid imediat.

Și fără alte explicații profesorul îl lăsă pe dresor în fața laboratorului, dispărînd pe după colțul clădirii.

Rămas singur, Ferrera citi cu nespusă uimire cuvintele scrise pe o plăcuță aflată pe ușa în fața căreia fusese lăsat să aștepte: „Laborator circ — conducător științific prof. David Stone". Se gîndea tocmai ce legătură poate exista între un laborator de cibernetică și circ, cînd ușa se deschise și auzi vocea profesorului Stone invitîndu-l să poftească în laborator.

Trecînd pragul ușii, Antonio rămase țintuit locului. În mijlocul încăperii se afla montată o cușcă asemănătoare celor folosite în circuri pentru a despărți arena de staluri, izolînd animalele sălbatice de spectatorii veniți să le admire. Și aici cușca servea același scop. Înăuntrul ei se aflau trei lei și doi tigri, iar în mijlocul acestora trona ca un adevărat dresor profesorul Stone. O simplă cravașă în locul biciului și furca, arme obișnuite în lupta dresorului cu fiarele aparent îmblînzite. După o plecăciune adresată unicului său spectator, profesorul și dresorul David Stone începu să prezinte un veritabil număr de circ. Pentru început o plimbare în jurul circularului de fier, pe lîngă postamentele pe care se aflau leii și tigrii, îi făcură pe aceștia să se ridice în două labe și să salute „onor spectatorii". O simplă atingere cu cravașa, și unul dintre lei sări de pe un postament pe altul. Aceeași săritură, de astă dată mai grațioasă, mai suplă, o execută un tigru. Urmară la rînd alte figuri și tablouri vivante executate pe fundalul sonor al răgetelor leilor și tigrilor, răgete care îl făcură să se înfioare chiar pe experimentatul dresor Ferrera. Deși obișnuit cu fiarele, Antonio era speriat de curajul profesorului Stone, pe care îl considera un maniac imprudent, deși, în adîncul sufletului, începuse cu adevărat să-l admire pentru curajul său. Și parcă pentru a-i îndreptăți părerea referitoare la imprudența profesorului, unul dintre tigri, profitînd de faptul că dresorul David Stone era întors cu spatele, se apropie tiptil de acesta. Sprijinindu-se pe picioarele din spate, gata de atac, tigrul se pregătea să sară asupra profesorului. Antonio, intuind cele ce aveau să urmeze, scoase un strigăt de alarmă. Mai departe totul se desfășură într-un ritm vertiginos. Înainte ca tigrul să-și poată ajunge ținta, între agresor și evidenta sa victimă se interpuse unul din lei. Săritura fulgerătoare a acestuia îl salvă pe profesor. Cele două fiare se ciocniră în aer și imediat căzură la pămînt. Întorcîndu-se spre tigrul agresor, profesorul Stone îi făcu un semn, arătîndu-i postamentul. Și fiara, năucită în urma ciocnirii, își reluă locul, uitînd parcă de instinctele trezite pentru o clipă. În acest timp salvatorul se îndreptă singur spre postamentul său, nu înainte însă de a scoate un răget puternic pentru a aminti tuturora că el, leul, rămîne totuși regele animalelor.

Antonio Ferrera era uimit. Nu-i venea să creadă că profesorul Stone scăpase teafăr dintr-un accident care i se păruse inevitabil. Își trecu o mînă peste frunte, ștergîndu-și broboanele de sudoare apărute în ultimele secunde. Observîndu-l cu coada ochiului pe dresorul Ferrera, David Stone zîmbi, și fără să pară că acordă vreo importanță deosebită celor întîmplate, continuă să-și prezinte numărul cu aceeași dezinvoltură, chiar dacă eforturile sale erau adresate unui singur spectator. Urmară la rînd cîteva noi figuri, printre care spectaculoasa săritură a unui leu printr-un cerc conturat cu flăcări. Dresura prezentată de profesorul Stone se încheie cu o demonstrație devenită clasică, pe care dresorii din lumea întreagă

o păstrează pentru încununarea numărului, pentru final. Dresorul David Stone își introduse capul în gura unui leu și rămase astfel cîteva clipe. Scoțîndu-și apoi capul din gura leului, făcu un semn animalelor și acestea părăsiră manejul prin tunelul al cărui capăt se pierdea undeva în afara laboratorului.

Antonio Ferrera nu se putu abține să nu aplaude. În persoana lui David Stone descoperise un adevărat talent. Profesorul se apropie de cunoscutul dresor, interpelîndu-l :

— Maestre, ce părere aveți ?

— Bravo ! Foarte bine ! O singură observație. O greșeală foarte gravă, nepermisă unui veritabil dresor de animale sălbatice. Cînd manevrați recuzita sau lucrați cu unul dintre animale, să nu le pierdeți din vedere pe celelalte. Vă poate fi fatal. De altfel incidentul de adineaori este edificator. Intervenția leului a fost salutară. Îi puteți fi recunoscător. Încolo, totul este foarte bine pus la punct.

— Vă mulțumesc, maestre !

— N-aveți pentru ce... maestre !

Izbucniră amîndoi în rîs. Îndată ce hohotele lor încetară, profesorul spuse :

— Deoarece amîndoi sîntem maeștri, cred că protocolarele formule de politețe nu-și mai au rostul.

Dresorul dădu din cap în semn că este întru totul de acord. Profesorul luînd notă continuă :

— Dragă Antonio, acest număr de dresură — pentru care ai avut doar cuvinte de laudă — este darul pe care un admirator îl oferă artistului său preferat.

Antonio Ferrera rămase tăcut, nevenindu-i să creadă în posibilitatea unui asemenea gest. Îngăimă :

— David... dragul meu prieten... Îți mulțumesc... Dar nu știu dacă...

Se încruntă brusc și tonul cu care reluă vorba fu de astă dată mai aspru ca de obicei :

— Mi se pare absurd ! Aseară încercai să mă convingi că ar fi un act de demență să reiau o meserie pentru care curajul este absolut necesar. Păreai convins că-mi este frică. De altfel, aceeași convingere o aveam și eu. Cu toate astea, astăzi îmi oferi un dar care contrazice tot ceea ce mi-ai debitat în urmă cu zece ore.

— Așteaptă puțin ! Se pare că nu m-ai înțeles. Profesorul părea supărat, dar în ochi avea sclipiri jucăușe și un surîs ironic îi fulgeră o clipă în colțul buzelor. Nu m-ai înțeles, prietene ! Aseară îți spuneam că n-are nici un rost ca, de dragul succesului, să-ți riști viața. Mai ales că același rezultat poate fi obținut fără nici un fel de pericol.

Antonio nu părea să priceapă nici de astă dată sensul cuvintelor. Noul și darnicul său prieten aștepta totuși un răspuns. Dar maestrul Ferrera nu prea știa ce să spună.

— Iartă-mă, David !... N-am vrut să te jignesc... Adevărul este că nu reușesc să te înțeleg. Vreau să-ți dovedesc prietenia mea, deși ne cunoaștem abia de cîteva ore. Îți voi face o mărturisire pe care n-am îndrăznit s-o fac nimănui. Primul dresor din familia noastră s-a numit Pedro Ferrera. A murit sfîșiat de fiare. Urmașul

său, Pedro Ferrera, la fel. Şi toţi dresorii care au purtat acest nume — şapte la număr — au pierit în acelaşi fel. Eu, primul Ferrera al cărui nume nu este Pedro, vreau să fiu şi primul Ferrera care va muri de bătrîneţe... Profesorul făcu un gest pentru a-i întrerupe mărturisirea, însă nu reuşi.- Bine, dar nu înţelegi, izbucni Antonio, mi-e frică! Te rog, David, nu mai insista.

De astă dată profesorul nu se mai putu abţine. Izbucni în rîs. Dresorul îl privea nedumerit. În sfîrşit, David Stone îi făcu un semn, invitîndu-l să-l urmeze. Înciudat şi neînţelegînd veselia profesorului, Antonio îl urmă cu paşi nesiguri. Merseră paralel cu tunelul prin care dispăruseră animalele şi se opriră în faţa unei uşi. David Stone deschise uşa, poftindu-l pe Ferrera să treacă înaintea sa. Acesta făcu cîţiva paşi şi apoi, brusc, se răsuci pe călcîie, năpustindu-se spre ieşire, cît pe-aici să-l răstoarne pe profesor, care venea în urma lui.

În acest al doilea laborator fusese amenajată o mică menajerie. Patru cuşti în care se aflau închişi doi lei şi doi tigri. Dar ceea ce îl speriase pe Antonio Ferrera era cel de-al treilea leu care, aşezat pe un postament, era complet liber. Nici un fel de cuşcă nu-i îngrădea acestuia mişcările.

Răsturnîndu-l aproape pe profesor, dresorul ajunse la uşă. Puse mîna pe clanţă, dar uşa era închisă. Antonio se întoarse cu faţa spre leul aflat în libertate, lipindu-se cu spatele de uşă, hotărît să reziste cît mai mult. Picături de sudoare i se prelingeau pe faţă!

În timp ce leii şi tigrii închişi în cuşcă se plimbau de colo-colo, în limitele permise, scoţînd obişnuitele răgete, animalul care îl înspăimîntase pe dresor părea fără viaţă. Un leu parcă din pluş, în mărime naturală. Antonio îşi întoarse privirile spre profesor. Acesta zîmbea amuzat de cele întîmplate. Maestrul Ferrera îşi trecu palma peste fruntea îmbrobonită de sudoare şi făcu un pas spre leul din faţa sa. Teama nu-l părăsise complet. Încă un pas... Şi încă unul. Se opri lîngă postamentul pe care se afla leul — robot. Întinse mîna şi-l mîngîie uşor pe coamă. Leul nu reacţionă în nici un fel. Dresorul continuă, în neştire, să mîngîie animalul, pînă cînd din spatele său, un glas — glasul profesorului David Stone — îi oferi explicaţia pe care o aştepta.

— Iată, prietene, animalul care mi-a salvat viaţa. Gestul său m-a obligat să-i acord o recompensă. Şi ca atare l-am pus în libertate. Te vei întreba fără îndoială cum de-am avut curajul. Pe lîngă animalele închise în cuşcă, salvatorul meu este o excepţie. Am onoarea să-ţi prezint primul leu-robot... dresat. Mai bine dresat şi mai ascultător decît confraţii săi. Diferitele semne sau atingeri cu cravaşa transmit impulsuri celulelor fotoelectrice aflate în corpul leului-robot! Şi răspunsul la comandă vine prompt. „Fiara" execută cuminte ordinul primit. Pentru cît mai multă apropiere de realitate, mai are în interior şi un magnetofon minuscul ale cărui benzi emit şi imită răgetele unui leu original. Şi ceea ce mi se pare cea mai importantă — hai să zicem — caracteristică a acestui leu este aceea că în momentul în care sînt atacat intervine imediat, erijîndu-se într-un spectaculos salvator. Orice mişcare neprevăzută în desfăşurarea normală a numărului îl pune în stare de alarmă. Ai văzut cu proprii dumitale ochi o asemenea intervenţie. De aceea îmi şi pot

permite să stau cu spatele la animale în timp ce lucrez. Leul-robot îmi apără viața. Și dacă un specialist ca Antonio Ferrera, crescut de mic copil în apropierea acestor animale, n-a observat vreo deosebire între leii adevărați și leul-robot, nu văd nici un pericol ca spectatorii obișnuiți să sesizeze ceva. Firește că ceea ce profanii nu vor bănui vreodată și ceea ce maestrul Ferrera n-a observat au simțit leii și tigrii adevărați. Pe aceștia instinctul i-a pus în gardă. Au simțit că printre ei a apărut un corp străin, însă care niciodată nu le va face vreun rău, dar îi va feri pe ei de a face vreunul.

Maestrul Ferrera, uimit și tulburat de destăinuirile profesorului Stone, murmură parcă pentru sine :

— Vrei să spui că...

— Ai înțeles foarte bine, prietene ! Ți-am spus că iubesc circul și că am o deosebită admirație pentru slujitorii săi. În mileniul nostru, cînd știința a reușit să reducă numărul accidentelor pînă a le desființa aproape cu desăvîrșire, pericolul meseriei de dresor mi s-a părut o nedreptate. Și astfel s-a născut ideea unui leu-robot introdus printre alte animale adevărate și... dresate, răspunzînd la comanda unui profesionist care poate fi Antonio Ferrera. Firește că ideea este a mea, dar la realizarea ei au participat foarte mulți savanți din diverse domenii de activitate. Acest colectiv a studiat îndeaproape luni întregi diferite numere de dresură prezentate prin circurile care au poposit în orașul nostru. Și iată rezultatul ! Firește că dacă vei accepta darul meu trebuie păstrat secretul, pentru a nu răpi spectatorilor iluzia și emoțiile pe care le creează prezența unui singur om în mijlocul sălbăticiunilor. Asta e tot !

David Stone tăcu. Emoționat, Antonio Ferrera se întoarse încet spre profesor și, privindu-l adînc în ochi, spuse :

— David, îți mulțumesc ! Datorită ție, lui Antonio Ferrera i-a pierit frica. Profesorul zîmbi, în timp ce dresorul mai adăugă : Iar cît despre numele meu, puteam să mă numesc chiar Pedro. Și ridică din umeri, rîzînd fericit.

★

După cîteva luni, puzderie de afișe împînziră orașul, anunțînd reintrarea celebrului dresor Antonio Ferrera, „omul care a învins frica“ și „prietenul animalelor din junglă“.

Repetițiile s-au făcut în secret, în laboratorul profesorului David Stone. Acesta l-a instruit pe Antonio Ferrera asupra întrebuințării tuturor semnelor și comenzilor pe care va trebui să le dea animalelor adevărate, în special leului-robot, astfel încît memoratorul acestuia să funcționeze cît mai bine.

Și, în sfîrșit, veni seara premierei. Circul era plin pînă la refuz. În loja direcției, ticsită cu invitați, în primul rînd se afla profesorul Stone împreună cu asistenții săi.

Spectacolul decurgea normal. Aplauzele nu mai conteneau. Dar nerăbdarea se citea pe fețele tuturora. Mulțimea de spectatori aștepta atracția reprezentației, numărul de dresură ce avea să fie prezentat de renumitul Antonio Ferrera. Reporterii ziarelor își pregăteau flash-urile. Sosi și momentul mult așteptat. Prezentatorul îl anunță pe „Antonio Ferrera și prietenii săi“. Dresorul irumpse în manej. Minute în șir se aplaudă cu frenezie. Antonio salută publicul. Făcu apoi un semn amical cu mîna spre loja direcției, unde

se afla bunul său prieten, profesorul David Stone. Prin tunelul care lega menajeria de arenă își făcură apariția trei lei și doi tigri. La semnul dresorului, aceștia își ocupară locurile pe postamentele ce le fuseseră indicate. Și numărul începu să se desfășoare normal. Animalele răspundeau precis la comenzi. Răgetele fiarelor îi făceau pe spectatori să se înfioare. Fiecare figură în parte avea succesul ei binemeritat. Aplauzele furtunoase creau un haos de parcă cupola se prăbușise peste mulțimea de oameni aflați sub ea. Mai erau cîteva minute pînă la finalul numărului. Antonio Ferrera se apropie de unul dintre postamente pentru a-l muta în alt loc. În acest timp, un tigru se avîntă spre dresor. Publicul încremenise de groază. Se auziră cîteva strigăte. Accidentul părea de neînlăturat. Dar leul-robot își făcu datoria intervenind prompt. Spectatorii răsuflară ușurați, aplaudînd de astă dată pe regele animalelor, care îl salvase pe dresor. Tigrul, amețit de ciocnirea avută cu leul-robot, părăsi terenul de luptă, reluîndu-și locul pe postament. De asemenea, salvatorul, cu pași maiestuoși, reveni la rîndul său pe locul fixat.

Aplauzele nu mai conteneau. În mijlocul manejului, maestrul Antonio Ferrera rămăsese nemișcat, asemenea unei statui. Mîinile îi căzuseră moi de-a lungul trupului. Prin fața ochilor îi treceau fugare imagini din trecut. Simțea cum toată teama încercată de dresorii Ferrera în ultimul veac se adună la un loc în sufletul său. Privirile începură să i se tulbure. Iar inima... Inima părea că se micșorează, strînsă parcă într-un pumn herculean. Îi venea să strige, dar glasul refuza să i se supună. Își ridică privirile spre loja în care se afla profesorul Stone, prietenul său. Un zîmbet îi lumină chipul. În ochi i se iviră cîteva boabe de mărgăritar. Una dintre ele se prelinse în jos. Îi simți gustul sărat. Privirea ridicată spre lojă părea că cere scuze pentru cele ce se vor întîmpla. Și cu o bufnitură surdă, maestrul Ferrera se prăbuși la pămînt, în mijlocul arenei, printre fiarele care îl priveau nedumerite. Ca și spectatorii de altfel.

Ușa tunelului fu deschisă imediat, tigrii și leii — cei adevărați —, îndemnați printre gratii să-și părăsească postamentele, porniră spre ieșirea din manej. Numai leul-robot rămăsese la locul său, păzindu-l parcă pe cel aflat la picioarele lui.

Unul dintre asistenții profesorului Stone, aflat lîngă tunel, pătrunse în interiorul circularului de fier și, apropiindu-se de leul-robot, îl privi, apoi îngenunchie lîngă corpul dresorului. După cîteva clipe, asistentul se ridică în picioare și, scoțîndu-și haina, acoperi cu ea chipul lui Antonio Ferrera.

În sală începură să se audă diferite comentarii. Moartea lui Antonio Ferrera era evidentă. Probabil că șocul dinainte, cînd fusese atacat de tigru, i-a fost fatal. Un atac de cord și... gata.

David Stone, aflat în loja direcției, alb la față, murmură ușor, numai pentru sine, cuvintele pe care i le spusese cîndva cel care era supranumit „omul care a învins frica" :

— Eu, primul Ferrera al cărui nume nu este Pedro, vreau să fiu și primul Ferrera care va muri de bătrînețe... Și profesorul Stone adăugă : „Iartă-mă, Antonio Ferrera !"

ALEXANDRU FORJE

LUPTA CU INFINITUL

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE :

Echipajul navei „Pasărea Măiastră" se pregăteşte de lansare. Scopul experienţei pe care urmează s-o întreprindă constă în demonstrarea faptului că, în anumite condiţii, obiecte macroscopice pot fi accelerate astfel încît să poată depăşi viteza luminii. Comandantul navei, Matei Tătaru, în ciuda recomandaţiei profesorului Mălurescu de a nu lua nimic din gîndurile care să-l lege de Pămînt, pleacă la drum chinuit de amintirea dragostei pentru Ioana Opriş. Încătuşaţi în spaţiul restrîns al navei pentru o lungă perioadă de timp, membrii echipajului trebuie să înfrunte, pe lîngă alte dificultăţi, şi pe aceea a adaptării la condiţia acestei constrîngeri. Experienţa nu se desfăşoară idilic, mai ales cînd intervin şi accidente tehnice. Într-un astfel de accident îşi pierde viaţa Zaharescu, unul dintre piloţi, iar mecanicul-şef al navei, Năstac, este grav rănit.

Trecuseră şaizeci şi trei de zile de la plecare. Deocamdată totul decurgea normal, carturile, legătura cu Bucureştiul, iluziile lor condensate în cei cîţiva metri cubi care constituiau spaţiul navei.

Matei Tătaru era de cart cu Năstac.

— Ai auzit, şefule ? E o zăpadă de un metru la Bucureşti. Aia viaţă. Să iei un bulgăr de zăpadă în mînă. O fi existînd cu adevărat zăpadă pe lumea asta ?

— Există.

— Mare plictiseală. Zău, îmi vine rău de atîta linişte. Eu, cel puţin, v-am mai scos din amorţeală, atunci, cu numărul meu de senzaţie. Transplant de rinichi. A fost o ispravă. Peste treisprezece zile ne luăm la întrecere cu lumina. Ascultă, Tătarule, tu eşti convins că vom zbura cu mai mult de trei ori zece la a zecea centimetri pe secundă... ?

— Nu se poate altfel.

Năstac se lăsă pe spătarul fotoliului şi rămase cîteva clipe preocupat, încruntîndu-se :

— Ascultă, Tătarule, tu eşti o figură în felul tău.

— Mă flatezi, bătrîne !

Degetul lui Năstac se ridică a luare-aminte.

— Nu, nu ! Mă gîndesc la teoria asta a ta... În fond, ia spune-mi şi mie cum... în sfîrşit, cum ai ajuns la concluzia unei reprezentări masă-energie ?

— Am considerat ca fiind simplist modul de a elabora o teorie a universului privind cum cade un măr.

— Bine, dar Einstein ?

— Chiar și el nu s-a putut elibera complet de prejudecata mărului...

Matei Tătaru tăcu absent. Își aduse aminte de anii trecuți și gîndurile i-o luară razna.

„Concluzia ?... A fost la început o curiozitate, apoi anii petrecuți în biblioteci, scormonind cît am putut de adînc în sacul fără fund care se cheamă matematică..."

Se revăzu într-o iarnă. Care dintre ele ? N-ar fi putut spune. Ningea. Era noapte. A ieșit în stradă. La etajul întîi, în bibliotecă, s-au stins pe rînd luminile. Clădirea a rămas în întuneric, el plecase ultimul din sala de lectură și-ar mai fi stat dacă nu l-ar fi alungat. Plecase spre cămin.

„Nu, să nu mă mai gîndesc la nimic altceva decît că e iarnă. Ce bine că e iarnă !"

Se plimbase atunci ore întregi, încercînd să alunge din el tot ce nu era iarnă. Căminul lor era în spatele căminului de studente. Se uită în lungul fațadei căminului de studente. Doar două geamuri erau luminate undeva, la un etaj de sus, nouă sau zece.

I se păru deodată că zidurile căminului devin transparente. Vedea trupurile adormite ale fetelor, trupuri calde de fete tinere. Erau toate la vîrsta la care nici n-avuseseră timp să nu fie frumoase. Se întrebă dacă nu cumva vreuna dintre ele nu-i ursita lui ? Începu să le privească pe rînd. Nici asta... nici asta... nici asta...

— Hei, Matei ! Ce dracu' faci aici ?

— Ce să fac ? îi răspunse surprins lui Alexe Șerban.

— Hai acasă ! E aproape două...

— Nu-i nimic. Unde-ai fost ? Ești în pijama. Să nu răcești. Vezi să nu te vadă cineva și să creadă cine știe ce.

— Păi sigur că sînt în pijama, din cauza ta !

— A mea ?

Se uită surprins, neputînd să înțeleagă.

— Sigur că a ta. Pe la unu m-am trezit, cînd am văzut că încă n-ai venit, m-am uitat la geam. Stăteai și te zgîiai la căminul fetelor. După aceea ai început să-i dai roată. L-ai înconjurat de cinci ori. Hai acasă, lasă prostiile !

— Mă plimbam, încercă să mintă, nici n-am observat că-i căminul fetelor...

Nici una nu era ursita lui, se uitase la multe dintre fete, îi rămîneau toate străine.

Aceleași gînduri și atunci ca și acum. Dacă renunțăm la toate postulatele mecanicii newtoniene (Einstein n-a făcut-o), ajungem la următoarea întrebare : cum trebuie definite masa și energia ? La Einstein găsim o relație simplă, născută din postulatul că viteza luminii reprezintă o limită. Dar dacă sînt posibile viteze mai mari ? Între masă și energie ar exista atunci o relație matematică mult mai complicată, care ar reprezenta adecvat metagalaxia, fenomenele ei, fiecare în parte fiind cazuri particulare ale acestei relații.

Toată noaptea, în noaptea aceea de demult, n-a visat decît trupuri goale de fete adormite. Era o clădire cu culoare nesfîrșit de lungi. El trecea de-a lungul lor, uitîndu-se prin pereții transparenți la chipurile fetelor care dormeau. La capătul culoarului urca la etajul superior și se întorcea pe o direcție contrară, tot printre pereți transparenți și fete goale dormind.

A doua zi de dimineață, Alexe Șerban a trebuit să-l scuture zdravăn ca să-l trezească. Îl durea capul îngrozitor. Cursuri, plecarea noaptea de la bibliotecă, în nopți cu ninsoare, în nopți senine de primăvară, în nopți cu ploi de primăvară, în nopți cu ploi de toamnă, în nopți cu lună plină și fără lună plină, în nopți cu miresme de liliac, în nopți cu...

Toate acestea există fiecare undeva, departe, pe Pămînt, la distanțe considerabile.

„După aceea am început să lucrez la proiectul meu..."

— Ce-i cu tine, la ce te gîndești? Zîmbești, miști buzele, te încrunți...

Întrebarea lui Năstac îl readuce în camera de comandă.

— La concluzie.

— Cine a botezat-o așa: „Pasărea Măiastră"?

— Nu știu, probabil vreunul dintre poeții moderniști de la serviciul de informații. Nu m-am gîndit la asta niciodată.

— Nu-ți spuneam eu? Ești o figură...

Matei Tătaru alunecă din nou în lumea lui de visuri, de amintiri. Ursita lui fusese Ioana Opriș, atît. Se întrebă cum poți verifica fapul că o fată ți-e ursita?

„Asta-i camera mea, spusese Ioana. Ți-ai imaginat-o altfel? Eu și foarte multe cărți... Nimic altceva."

În primul rînd, o fată care ți-e ursită trebuie să ți se potrivească. Ca o primă premisă, afirmația asta i se păru lui Matei Tătaru că deschide calea spre raționamentul deductiv pe care-l căuta.

„Lipsea pînă acum ceva. Tu. De acum înainte am să spun: camera în care a fost El, eu și cărțile".

Cu picioarele strînse sub ea se așezase pe un colț al studioului. Rochia scurtă îi dezgoli picioarele mult deasupra genunchilor.

Glasul melodios al Ioanei răsuna de undeva, de departe:

„Așadar — se oprise ca să-și aprindă o țigară —, Odiseea e simplă. Am fost un copil dotat. La șaisprezece ani am terminat liceul. Am vrut dintotdeauna să devin medic. La douăzeci și doi de ani eram medic. La douăzeci și trei, îmi luam doctoratul. Atunci te-am cunoscut pe tine... Nu-i așa? Tu nu rîzi niciodată, asta-i marea ta infirmitate. Ești un înțelept, nu rîzi, nu plîngi. Obrajii i se supseră, aspirînd fumul țigării. Am vrut să fac neurochirurgie. Toți mediciniștii visează neurochirurgie. Am muncit pe brînci. Scrumul se lungise mult și căzu deodată, împrăștiindu-se în poala ei și pe jos. Tu n-ai mutră de profesor. Ar fi trebuit să fii altfel, cu totul și cu totul altfel. În primul rînd, mai bătrîn. Spune-mi, cum ai să arăți la cincizeci și nouă de ani? A închis ochii și l-a privit îndelung, printre gene. S-a supus unei operații extrem de complicate. Transplant de neurohipofiză, ca să-și verifice o teză în legătură cu întinerirea. E vorba de profesorul meu. Am asistat și eu la operație. El avea cincizeci și nouă de ani. A stins țigara, apoi și-a coborît picioarele încălțate în pantofii roșii pe marginea studioului. Cred că am presimțit încă din dimineața aceea că o să mi se întîmple ceva neplăcut. L-am găsit la catedră. Ieșise din spital de cîteva zile. Mi s-a părut de mai multe ori că mă privește parcă mai stăruitor decît de obicei. M-a invitat în cabinetul lui. Cred că tremuram puțin. Nu știu de ce. Mi-a cerut să mă mărit cu el. Mi-a explicat despre tranziția

creier-inimă-sex. Mi-a spus că pentru el tranziția s-a făcut totdeauna eliptic, doar creier-sex. Trebuia să-l ajut să-și continue experiența cu făcutul unor copii... De atunci nu mai fac neurochirurgie. Înțelegi ?"

Tătaru își plimbă mîna înaintea ochilor ca să-și alunge vedeniile.

„O fată care să-ți fie ursită ? E o problemă foarte..."

— Flux de propulsie la limita minimă, anunță Năstac. Accelerez suplimentar. la datele de calcul.

Matei Tătaru tresări, își scutură capul, apoi începu să citească indicațiile pe aparat :

— Șase, cinci, trei, unu, zero, zero, virgulă doi, doi, pe geodezică.

— Acum ?

— Virgulă șase, patru.

Cifrele se succedau cu repeziciune pe integratorul mașinii de calcul.

— Mi-e teamă că ți-ai băgat cuțitul într-un lemn prea tare.

Tătaru se uită întrebător la Năstac, fără să zică nimic.

— De două săptămîni sîntem în afara diagramelor de parcurs. Spuneai că e un cîmp de erori care se va compensa singur. Ți-ai găsit-o ! Amplitudinile cresc mereu.

— Ce vrei să spui ?

— Dacă nimerim într-o zonă dură ? Ne pulverizează într-o...

— Traseul e prospectat mult în afara traiectoriei.

— Așa să fie.

★

Capul doctorului Stănescu era răsucit mult într-o parte. Arsura de la gît i se prelungea spre umăr pînă în omoplat, prin cămașa desfăcută și carbonizată în apropierea arsurii.

— Cînd s-a întîmplat ? întrebă Matei, evitînd să privească cele trei cadavre, al doctorului Stănescu și ale lui Sen Săucan și Camil Tomșa.

Venise precipitat la chemarea alarmată a lui Alexe Șerban.

În cabina cu cușete pe care o ocupaseră cei trei morți lucrurile erau în neorînduială.

— La șase, Petrescu și Minea i-au schimbat la comandă pe Săucan și pe Răileanu, începu să explice Alexe Șerban. După ei, la douăsprezece, trebuiau să intre Nițulescu cu Tomșa. A venit doar Nițulescu. Minea a mai rămas o jumătate de oră, fiindcă Tomșa întîrzia. A făcut apelul de mai multe ori, dar nu răspundea nimeni. A venit să vadă ce s-a întîmplat aici și i-a găsit așa...

Mîna lui Săucan ținea strîns, închircită, întrerupătorul aparatului de radiații ultraviolete ; degetele îi atingeau protecția metalică a cablului. Era clar : ceilalți îl atinseseră pe Săucan și au căzut pe loc, fulgerați.

— Să-l atingă amîndoi ? zise Matei, nevenindu-i să creadă că întîmplarea s-a petrecut în adevăr. Cum de nu și-au dat seama ?

— Nu și-au dat seama, asta e, spuse Șerban. Probabil, totul s-a petrecut extrem de rapid. Un scurtcircuit care a pus masa aparatului sub tensiune. Ce facem cu ei ?

— Îi scoatem. Hai, apucați-i !

Năstac îl luă pe Tomşa de picioare, iar Şerban de mîini şi-l ridicară mai mult tîrîndu-l.

— Lasă-mă pe mine, îi zise Matei lui Năstac, nu te mai opinti cu un singur rinichi.

★

Se strînseseră toţi şapte în camera de comandă. Matei Tătaru stătea cu capul plecat pe mînă.

— Corabia cu urne funerare...

Năstac nu reuşi să-şi termine fraza. Enervat, cu ochii injectaţi de ură, Minea îi strigă :

— Mai ţine-ţi gura, că ne-ai scos din ţîţîni. Eşti om în toată firea. Ne înnebuneşti cu prostiile !

— Calmaţi-vă, interveni Alexe Şerban. Ce mai putem face ?

— Nu facem nimic. Pe dracu ghem, dar unii vor să fie mereu deştepţi.

Rămaseră toţi şapte înmărmuriţi.

— Ce facem de acum încolo ? întrebă Alexe Şerban. Ce hotărăşti, Matei ? Sîntem la trei zile de capăt.

— Zborul continuă. Carturile vor fi de opt ore, ca să le putem acoperi. Ne-am înţeles ? Vedeţi-vă de treabă, rămîn aici oamenii de cart.

Năstac se apropie de Matei şi-i şopti la ureche :

— Psss, nu-ţi spuneam eu ? zece negri mititei...

★

Toate cele patru locuri în fotoliile din camera de comandă erau ocupate. Tătaru şi Năstac pe centru, Tică Niţulescu şi Liţă Răileanu la panourile laterale, iar în spatele lor, în picioare, Petrescu-Dil. Mişcările oamenilor erau grave.

Liţă Răileanu şi Tică Niţulescu, cu frunţile sprijinite între mîini, urmăreau fuga cifrelor care se perindau ritmic pe indicatoarele integratoarelor.

„Nu se poate să nu existe în zidul luminii o poartă pentru drumul mai departe... Nu se poate să nu existe în zidul luminii o poartă pentru drumul mai departe..."

Matei Tătaru îşi repeta obsedant această frază, străduindu-se să-şi alunge orice gînd care i-ar fi putut aduce spaimele îndoielilor. Ar fi vrut să treacă mai repede, să ajungă odată dincolo de momentul culminant al drumului, al experienţei, al tuturor năzuinţelor de care-şi legase tot sensul vieţii. Conştiinţa că trăieşte clipele cele mai dense ale existenţei lui îl împovăra peste măsură.

„Să rămîn calm pînă la sfîrşit, mai ales calm !" Rememoră datele fenomenului fizic în centrul căruia erau ei. „Dacă Einstein are dreptate... Nu poate avea dreptate. Masa nu devine infinită la viteza luminii !"

Se ridică deodată crispat... Ecranele alăturate ale vizoarelor cu exteriorul parcă încremeniseră : cel de front, în lumina orbitoare a Cosmosului, spre care alergau ; cel de spate, irizat uşor de tromba jetului de propulsie, pe fondul mat al întunericului halucinant.

Secundele deveniseră de plumb. Nu îndrăzni să le numere pe cele care mai rămăseseră pînă în clipa cînd vor atinge şi vor depăşi viteza luminii, fiindcă se părea că mai trebuia să aştepte o

veșnicie. Totuși, nu putea să facă altceva decît să aștepte. Undeva, aproape de inimă, o mînă cu degete de gheață căuta să-i oprească respirația.

„Nu! Acum, mai ales acum, zeii să nu rîdă!" Pe indicatoare cifrele alergau mai departe cu indiferența lor mecanică. „Orice, orice altceva, dar zeii să nu rîdă!"

Ecranul vizorului de spate se întunecase complet. Erau undeva foarte aproape de iuțeala luminii, diferența infimă o decelau numai spectrometrele hipersensibile de la bordul de comandă. Se depărtau din ce în ce mai mult de întuneric, din ce în ce mai repede spre lumină. Programatorul de drum adusese pe indicator dunga roșie a limitei de trei ori zece la a zecea centimetri pe secundă. Mult dorita viteză, mai mare decît viteza luminii, mijea undeva pe aproape.

Năstac întoarse capul și-l anunță impersonal pe Tătaru:

— Întîrziem cu cinsprezece secunde față de momentul cînd ar fi trebuit să depășim. Mai avem o sută șaptesprezece secunde, după care puterea motoarelor va descrește. Se pare că alunecăm pe un palier de accelerații. Riscăm să rămînem blocați la viteza c...

— Redu complet cîmpul de accelerații. Energia de transfer să fie zero. Generăm totul în energie de înaintare!

Năstac înclină din cap, fără o vorbă, în semn că a înțeles.

Pentru o clipă, Tătaru se gîndi să revoce decizia de teama riscului și poate că ar fi făcut-o dacă Năstac n-ar fi comandat deja calculatorului noul program.

Pe ecranul vizorului de front stărui năvalnic o umbră cețoasă argintie, bătînd foarte slab în albastru, care apoi se statornici definitiv.

Dunga roșie de pe indicatorul optic al programatorului de drum dispăruse.

Matei Tătaru își simți gura uscată. Încercă să înghită ca să-și alunge uscăciunea de pe cerul gurii.

...Și deodată înțelese că au reușit. Își strînse crispat ochii și apoi clipi des, orbit de lumină. Zadarnic însă, lumina care-l orbea venea chiar din adîncul ochilor lui, poate și mai din adînc.

Mîna cu degete de gheață îi alunecase spre gît, oprindu-l să strige.

„Ioana! Ioana, mă auzi? Ioana, am reușit!"

Ar fi dorit să se întindă undeva, să poată închide copleșit ochii. Dorea atît de mult cîteva clipe de răgaz, cel puțin ca să-și poată recăpăta respirația.

„Răgaz? Mai poate fi răgaz cînd zbori mai repede decît viteza luminii, poate mai repede chiar decît întunericul..." Celălalt din el, demonul, nu-i dădu pace. „Zeii n-aveau de ce să rîdă. Eu am știut, am știut dintotdeauna că viteza luminii nu poate fi o limită, am vrut o confirmare. Am vrut să știe... să afle și alții, alții de pe Pămînt, mai ales Ioana, deși ei puțin îi pasă. Atunci să afle directorul Țiparu, să afle... oricine..."

Căută să se desprindă din lumea lui de îndoieli. Își auzi vocea întrebîndu-i pe Liță și pe Tică:

— Aveți legătura suprasensorială de confirmare? Nu-i răspunse nimeni. Confirmarea? Aveți confirmarea? le ceru pentru a doua oară, nerăbdător, Matei celor doi. Liță înclină afirmativ capul.

„Ioana, Ioana, Ioana... Ioana, mă întorc, acum nu ne mai desparte nimic..."

— Matei, se confirmă oficial prin comunicații suprasensoriale omologarea la Tokio, Kabul și Khartoum, aștept legătura cu Bucureștiul, centrul unu suprasensorial... Nu știu de ce întîrzie. Liță pronunțase vorbele precipitat, emoționat și el de gravitatea momentului. Petrescu veni să-l îmbrățișeze pe Matei.

— Ai învins, băiete! Dă... dă... dă-mi voie să te îm... îmbrățișez cel dintîi. Eu... mă sugrumă e... e... emoția...

Năstac se ridică, se întoarse spre Matei și-i întinse mîna, simplu.

— Ești dat dracului. Să-ți spun sincer, nu credeam.

— Tătarule, Bucureștiul. Ești academician, membru corespondent. Te felicit! Păsărescu, Țiparu și Dragoșescu sînt acum academicieni...

Tică Nițulescu confirmă comunicarea lui Liță, apoi adăugă:

— Psss! Ioana și ministrul te îmbrățișează...

Petrescu se repezise să facă legătura cu sala mașinilor și-i comunica lui Alexe Șerban.

— Șer... Șer... Șer... bane, Șer... Șer... Șer... Matei, spu... spune-i tu.

— Alo...

— ...

— Au reușit să ne înregistreze suprasensorial, știai, nu? Tokio, Kabul și Khartoum au confirmat omologarea. A confirmat-o și Energocosm.

— ...

— Te bucuri, bătrîne? Alarma se suspendă, puteți veni și voi aici. Ura! Tu și Titus.

— ...

— Da, sîntem primul obiect macroscopic cunoscut care se deplasează în univers cu viteză supraluminoasă. Principiul relativist al masei infinite a căzut.

★

Nu mai dormiseră de șaptezeci și două de ore.

Tică începu să recite emfatic:

— „Simt cum se apropie a timpului căruță-naripată!"

— Nițulescule, lasă prostiile, îi ceru Matei, mai încearcă..., te rog, mai încearcă.

— Nu e o prostie... e Keats... **They told their sister how, with sudden speed, Lorenzo had ta'en ship foreign lands... Fair Isabel, poor simple Isabel...** * De fapt, nu se potrivește, dar știți ce s-ar potrivi? Goethe. **Der Zauberlehrling... Hat der alte Hexenmeister, Sich doch einmal wegbegeben! Und nun sollen seine Geister. Auch nach meinem Willen leben...** **

Năstac, rezemat cu spatele de pupitrul central, părea că se amuză. Zîmbetul ironic de pe chipul lui contrasta cu ochii înroșiți și inflamați de nesomn.

---

* I-au spus surorii lor cum, furtunatic, Lorenzo s-a-mbarcat spre țări străine... Gingașă Isabel, sărmană Isabel...

** Ucenicul vrăjitor... Bătrînul meșter magician plecat-a de acasă. Și ale vrăjilor puteri vor trebui să mă asculte.

— Hei, Petre-Fridtjof, hai, sus capul, copăcel, copăcel!

Petrescu-Dil continua să scrie fără să-l fi auzit:

„...Apărînd riscul ca întreaga navă să intre în reacție laser-fotonică, s-a procedat la deconectarea unei părți a navei conținînd compartimentul sălii mașinilor..."

În timp ce scria, pronunța cuvintele transcrise, silabisindu-le. Impasibil, Matei, în tăcerea tulburată de vorbele lui Petrescu, asculta străin relatarea consemnată în jurnalul de bord, ca pe o poveste știută de mult, uitată și de care își aducea acum aminte, auzind-o. Istorisirea catastrofei lor rămînea pentru el într-un spațiu exterior.

„...Pentru salvarea restului echipajului și-au sacrificat viața de bunăvoie, eroic, Alexe Șerban și Titus Minea, acceptînd să rămînă pe partea deconectată a navei, în vederea manevrelor de îndepărtare a acesteia. Operația a avut loc azi la ora nouă, două zeci și patru minute..."

Matei surîse trist și totuși amuzat la gîndul că acolo, pe îndepărtatul lor Pămînt, se țin adunări solemne de doliu, se rostesc discursuri omagiale, că mutrele lor sînt privite de milioane de spectatori la televiziune. Li se scormonesc biografiile, se vor scrie povești romanțate, se vor păstra minute de reculegere. De ce oare toate acestea? Fiindcă așa se obișnuiește de cînd e lumea. În memoria... de profundis... nouă cu a brînzii!! Încetaseră să mai existe. Deveniseră propria lor amintire.

„...Întrucît s-a pierdut capacitatea de a mai manevra nava, avînd în vedere că nu s-a mai putut acționa în nici un fel asupra opririi mersului accelerat al navei, a cărei viteză crescuse cu mult deasupra vitezei maxime estimate de deplasare, avînd în vedere..."

Acum, Tică Nițulescu și Năstac moțăiau cu bărbiile sprijinite în piept. Liță, disciplinat, executa dispozițiile „Șefului", calculînd de zor coordonatele navei.

— Credeți că are vreun rost?

Matei îl repezi dur:

— Nu e vorba dacă mai are vreun rost sau nu! Vă rog să faceți ce vă cer!

— Bine, nu vă enervați.

Toate acțiunile lor decurgeau în virtutea unei inerții deprinse în viața aceea îndepărtată, inerția de a fi oameni, inerția de a rămîne oameni.

Succesiunea de cifre luminoase pe integratoarele mașinii de calcul își continua goana ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. În încăperea de comandă, totul părea la fel ca la începutul drumului, chiar și instrumentele de comandă și control ale sistemului de propulsie rămăseseră fixate pe „desfășurare — ciclu normal".

„Tristețea de a visa infinitul — Matei repetă încă o dată, în gînd, expresia aceasta, apoi îi găsi formula complementară: bucuria de a visa infinitul. Bucuria de a nu mai spera nimic — tristețea de a nu mai spera nimic. Bucuria de a te gîndi la Ioana... tristețea de a te gîndi la Ioana..."

Trebuia să-și alunge cu orice preț amintirile legate de **Ea**; prea îl dureau.

Matei Tătaru visa cu ochii deschiși. Făcu să-i treacă prin minte alte întîmplări petrecute cu ani în urmă. Întîlnirea lui cu Tudor Țiparu — și revăzu figura cu exactitate. Țiparu era cu vreo șase ani

mai tînăr decît el, trecuse prin mai multe laboratoare și toată lumea îl trata drept nepriceput și incapabil. Matei a socotit că era momentul în viața unui om, în viața lui Tudor Țiparu, cînd i se poate dărîma pentru totdeauna sufletul. L-a luat alături, ca să-l ocrotească și să-l îndrume. Intr-o zi, tocmai omul acesta, pe care-l apărase, i-a strigat : Impostorule ! l-a aruncat cu noroi în față. Și-a arogat drepturi de paternitate la o lucrare în care avusese o contribuție neînsemnată. De fapt, lucrarea aceea, privind solarizarea cîmpurilor fotosensibile, i-a rămas lui Tudor Țiparu veșnicul cal de bătaie ; căpșorul lui de bachelită nu putea imagina mai mult. A urcat treptele mințind și împăunîndu-se cu penele altora. Ajunsese să conducă Energocosmul. Cîte greutăți și cîte piedici nu-i pusese lui Matei în cale.

Și totuși, derulînd acum filmul întîmplărilor trecute, nu simțea nici ură și nici cel puțin regret. Il iertase sau poate nici nu se mai obosea să-l judece.

Petrescu își accentuă deodată cuvintele mai dur :

„...Cu toate dificultățile întîmpinate, avînd la dispoziție un material nu întru totul corespunzător, noi, cei de la bordul navei **Pasărea Măiastră,** am făcut pentru prima dată în istoria științei o spărtură în zidul luminii și chiar dacă ne îngropăm sub dărîmăturile acestei spărturi, e suficient de adîncă..., suficient de largă...

Matei interveni ironic :

— Nu chiar cît o fîntînă de adîncă și nici cît o ușă de biserică de largă.

— Tătaru, te rog, nu mă tulbura, lasă-l pe Shakespeare în pace, lasă-mă să rămîn eu însumi. Nu-ți dai seama că ne vor privi secole și milenii ?

— Mai știi ? Scrie ce vrei... e mica ta distracție, de ce ți-aș tulbura-o ?

★

La drept vorbind, Matei nu dădea nici doi bani pe eficacitatea sistemului de salvare. Il accepta totuși, ca pe o soluție de compromis a unei situații disperate. Își imaginase agonia lor, mai ales supliciul moral pe care ar fi trebuit să-l suporte, privindu-se reciproc cum ar fi murit. Își strînse ochii și-și scutură capul ca să alunge gîndul și mai ales imaginile insuportabile ale unor asemenea momente posibile. Orice, dar asta nu !

Își inventaria în gînd tot ce lăsa în urmă. Erau atîtea împliniri și totuși dragostea lui pentru Ioana rămînea ca o limită îndepărtată și inabordabilă. Tristețea îl învăluia în cețuri cenușii.

„Matei, ia-mă cu tine, te rog, ia-mă cu tine..."

„Nu, Ioana, pe navele de pirați nu se îmbarcă niciodată femei..., dar mă voi întoarce ca să-ți depun la picioare infinitul".

In drama lor mai rămăsese de dat ultimul tur de manivelă.

— Ei, stimabile, cum te simți ? îl întrebă Petrescu-Dil pe Năstac, pe un ton care se voia ironic.

— Phă, precum Schweik între izmenari, cu excepția că n-am șansa ca Feldkuratul Otto Katz să mă scape de aici. Ce șansă a mai avut și Schweik ăla !

„A fost o navă de pirați care s-a scufundat,
Și dintre cei intrați la apă sînt singurul scăpat..."

Versurile acestea i le spusese Matei Ioanei în seara cînd plecarea fusese contramandată. A încercat, dar nu și-a putut reaminti de unde le știa. Îl scosese din sărite faptul că oricît se căznise nu și-a putut aduce aminte unde le întîlnise întîia dată. Nici de astă-dată nu le putu localiza în nici un fel.

— Exact, colega, admise Petrescu-Dil. Oamenii în izmene sînt ridicoli. Și cînd te gîndești că ne privește posteritatea cu binoclul ei măritor, cu grosisment zece la puterea o mie, și noi în izmene...

Matei îi făcu semn lui Tică Nițulescu să-și ocupe locul. Liță desfăcu ambalajul foliei de acoperire și arătă puțin amuzat eticheta pe care scria : „Sure for ten thousand years !"

— Oare ne-o fi de ajuns ?

— Nici o grijă, îi replică Năstac, am aflat că ține și douăzeci de mii de ani, dar n-au avut posibilități de experimentare și atunci s-au mulțumit să garanteze doar pentru zece mii.

Rînd pe rînd trecuseră să li se facă operația de refrigerare în vid. Matei Tătaru rămase ultimul, urmînd să-și acționeze singur dispozitivul automat. Tăcerea din jur îl înspăimîntă.

„Ce va fi dincolo ? Nimic, vid, nimic altceva, vid și întuneric". **Dincolo** nu însemna în mintea lui nimic altceva decît moartea.

Se duse să mai privească o dată camera de comandă. Era un fel de a-și lua rămas bun fără să-l mai tulbure nimeni. Integratorul mașinii de calculat înțepenise. Matei evită să-l privească. Pe masa panoului central era un pachet cu un bilet deasupra. Citi :

„Găsitorul acestor documente este rugat a le înmîna familiei profesorului doctor docent Petre-Fridtjof Petrescu, comandant secund, calculator-navigator la bordul navei **Pasărea Măiastră"**.

Erau „Operele" lui Petrescu.

Mînat de curiozitate, Matei desfăcu pachetul. Răsfoi la întîmplare unul dintre caiete. Își aruncă ochii în josul unei pagini :

„Azi... s-a petrecut la bord un accident năprasnic : medicul navei, Mircea Stănescu, și piloții Sen Săucan și Camil Tomșa au fost electrocutați. Cauza : un scurtcircuit la aparatul de iradieri cu ultraviolete. Minea a descoperit cel dintîi drama..."

Matei legă pachetul la loc, ca și cum ar fi închis definitiv unul dintre capitolele dureroase ale zbuciumatului lor periplu.

Se întoarse în camera dispozitivelor de salvare, desfăcu ambalajul foliei cu care trebuia să se acopere și și-o așeză deasupra. Întinse mîna spre butonul de comandă și apăsă. Știa ce va urma. Întîi senzația aceea ușoară de sufocare, apoi o clipă visele înghețului și după aceea... Visele fantastice ale înghețului ce-i puteau aduce altceva decît chipul Ioanei ? Ochii ei veniră aproape...

„Ce ochi frumoși ai, Ioana !" Gîndul îi rămase neterminat...

★

— Ce ochi frumoși ai, Ioana ! Își auzi vocea distinct, cu inflexiunile sonore pe care, nu știa de ce, i se părea că nu le mai auzise demult.

Ochii se depărtară încet și îi percepu chipul întreg și apoi formele corpului. Își zise, convins că, de astă dată, nu mai putea fi nici vis, nici coșmar. Îi recunoscu mîngîierea mîinii ca o fluturare,

trecîndu-i pe frunte. Degetele ei răspîndeau o adiere ușoară și răcoroasă.

— Eu, care am mîinile și fruntea întotdeauna fierbinți. Matei încercă să-i prindă mîna și să i-o rețină strîns. Mîna ei îi luneca printre degete, ireală parcă. Avea senzația că atinsese un fluid nu mîna ei.

— Orice s-ar întîmpla de acum înainte nu mai plec nicăieri... mi-e de-ajuns. Pentru toate constelațiile cerului și tot nu mai plec. Am visat... totul a fost vis... Dar sufletul mi-e atît de greu acum la trezire... A fost un vis îngrozitor... N-aș mai suporta să-l mai trăiesc încă o dată... Zaharescu atunci cu Năstac, după aceea ei trei, Săucan, Tomșa și Stănescu și, ca și cînd n-ar fi fost destul, Minea și Șerban...

Își reaminti zîmbetul trist al lui Alexe Șerban și mai ales cuvintele lui: „Tu trebuie să-ți aperi șansa de a supraviețui pînă la capăt. Datoria mea... fără fraze mari, înțelegi, e așa cum o concep eu. N-ai cum să mă oprești. Fiecare să-și urmeze steaua lui, a mea e pe compartimentul motoarelor..."

Matei percepu în cuvintele lui Alexe Șerban o vibrație prea profundă, pentru ca totul să se fi petrecut doar în vis.

„Deci n-am visat... coșmarul a fost aievea ?!"

Chipul Ioanei se apropiase mult de fața lui, îi distingea cutele mărunte ale buzelor și pielea catifelată a feței, doar în el se schimbase ceva. Lipsea lumina caldă pe care o știa atît de bine și pe care privirea lui o întîlnise de atîtea ori, cînd îi contemplase ochii. Poate era doar o părere... asemănarea perfectă era izbitoare. Totuși ceva lipsea, poate chiar esențialul. Căută înfrigurat. Ochii ei aveau o mobilitate oarecum străină, ca și cînd n-ar fi răspuns întîmplării reale de acum.

— Ioana, nu-i așa că ești tu ? Nu se poate să visez !

Aștepta înfrigurat răspunsul care întîrzia, care nu mai venea. Începu să înțeleagă că s-a întîmplat ceva, că totul s-a petrecut undeva, foarte departe. Nici liniștea, nici lumina din jur nu le putea recunoaște, erau cu totul altfel decît și le-ar fi putut imagina. Nu erau, nici liniștea nici lumina care o înconjurau de obicei pe Ioana.

— Ioana...

Întinse mîinile să-i cuprindă gîtul ca s-o sărute, dar mîinile lui trecură prin gol.

— Visez ! Nu-i nimic adevărat !

Cutele buzelor ei și pielea feței, și irisul ochilor rămîneau lîngă fața lui. Încercă să alunge imaginea cu mîna, dar degetele trecură fără să se oprească de ceva, și în urma lor nălucirea rămase intactă. Ca s-o alunge închise ochii. Dincolo, în spatele pleoapelor, îl pîndeau alte năluciri. Își aduse aminte de versurile acelea de demult.

„A fost o navă de pirați care s-a scufundat,
Și dintre cei intrați la apă sînt singurul scăpat..."

Cuvintele acestea înșiruite ciudat veneau din altă lume și erau, ca și el, la fel de străine.

Cînd redeschise ochii, obrazul ei continua să stăruie aproape. Apoi, brusc, pieri ca prin farmec, de parcă s-ar fi dizolvat în aer. În jurul lui, spațiul deveni dens, atît de dens încît nu mai vedea ni-

mic. O văpaie roşie mai stărui undeva în el o fracţiune de secundă, după care se lăsă întunericul.

Cînd s-a trezit iar, poate a doua sau cine ştie a cîta oară, ochii ei îl așteptau din lumină.

— Ioana... Ioana.

Își încordă auzul. Un zvon ușor de coarde înstrunate răzbărea melodios.

„Să fie oare harfă ? Sunetele sînt prea line... N-am mai ascultat niciodată o muzică atît de dulce..."

Întinse mîna să alunge plăsmuirea chipului Ioanei.

— În zadar... Nu ești Ioana ! O nălucire... atît !

Reuşi să-şi dea seama de periodicitatea unor intervale de întuneric urmate de clipe de lumină cu chipul Ioanei şi cu melodia unduioasă ca de la harfă, pînă cînd într-o zi răsună rîsul lui Năstac, care în clipa următoare se ivi îmbrăcat într-o costumaţie ciudată.

Matei se îndoi şi de astă dată dacă omul din faţa lui era în adevăr o făptură în carne şi oase. Închise şi deschise de mai multe ori ochii spre a se convinge dacă nu cumva dispare şi figura năstruşnică a coechipierului de pe **Pasărea Măiastră.** Năstac rămînea însă cert şi rîdea, cum ştia doar el s-o facă. Spre deosebire de apariţia Ioanei, vizita lui Năstac nu era acompaniată de harfă. Matei se gîndi că, de fapt, nici nu i s-ar fi potrivit. Fără să ştie de ce, şi-l aminti gol, acoperit cu folia de sendonit, refrigerat la o temperatură foarte joasă, în vid. Da, da' chiar şi atunci îşi păstrase zîmbetul şugubăţ.

— Ura, măreaţă figură a ştiinţei antice! Vasăzică, s-a reuşit şi cu tine, te-au scos la suprafaţă, trăim... Trăim! Şi cînd te gîndeşti că ne-am îndoit de garanţia pe zece mii de ani a foliei de sendonit.

Colţul drept al buzelor lui Năstac se strîmbă lăsîndu-se în jos. Era grimasa pe care i-o ştia. Trebuia să se aştepte la „una tare".

— Uite, şefule, s-o luăm aşa cum e. Nu te uita atît de pierdut la mine. Ascultă ce-ţi spun: eşti întreg, un om întreg, Homo sapiens, vorba lui Dragoşescu, ceea ce ar fi cu totul altceva decît un creier pus în raft. Deci nu te alarma, cu puţin calm treci hopul... Ne-au găsit, ăsta-i lucrul cel mai important, ne-am dezgheţat şi... După ce te uiţi?

— Nu se poate, lasă prostiile! Unde sîntem? Am văzut-o pe Ioana... s-a dizolvat în aer cînd ai venit, tu, unde sîntem?

— Păi eu ce-am zis? Stai să vezi, că abia acum începe partea grozavă. Cum să-ţi explic nici prea perifrastic, nici prea direct... E altfel, în orice caz...

— Ce-i altfel? N-auzi ce te-ntreb? Am văzut-o pe Ioana.

— Stai, stai s-o luăm metodic, parada o conduc eu. Uite, istoria spre exemplu, adică antichitatea, noi o ştiam pînă la căderea Romei. Nu mai e aşa.

— Dar cum? Ce tot îndrugi! Ce-mi pasă de căderea Romei. Iar le-ncurci... Parcă ai fi beat...

Năstac ridică arătătorul pe jumătate a dojană, pe jumătate a luare aminte şi începu doctoral:

— Adică e vorba de prima treaptă a civilizaţiei, a civilizaţiei în care oamenii au extras şi au folosit energia, mai bine zis sistemul de resurse energetice ale Pămîntului. Cu asta, ţine minte, s-a terminat antichitatea. De profundis!

Matei reţinea cu întîrziere sensul spuselor lui Năstac, care, puse cap la cap, păreau absurde.

— A doua treaptă de civilizaţie, adică cea din prezent, extrage energia din sistemul solar şi dintr-o parte a galaxiei. E o treabă interesantă... mai ales transmiterea energiei la distanţă. Imaginează-ţi arii de cîmpuri energetice. La întretăierea a două asemenea suprafeţe, o linie de flux aproape fără grosime, la o frecvenţă de neconceput pe vremea noastră... şi pac-pac! se transmit energii, ce energii? Fantastice! La distanţe incomensurabile... fluxul e o linie de conducţie... transmiterea energiei la mare distanţă fără con-

ductori materiali cum îi știam noi. Copăcel, copăcel, explicația urmează... Asta ziceam că e a doua, cea de acum.

— Cînd acum ?

— Bine că mi-ai adus aminte... Uitasem. Îți spuneam că ne-au găsit, dar ne-au găsit după patru mii de ani.

— Pa-tru-mii-de-ani ?!... lasă palavrele !

— E adevărul și numai adevărul. Patru milenii bătute pe muche. Jur !

Ochii lui Matei Tătaru se întîlniră din nou cu ochii ființei lîngă care se trezise de atîtea ori. Nălucirea apăruse iar.

— Și ea ?!...

— O fată frumoasă, o proiecție a unei fete frumoase... Ai uitat-o ? E Ioana ta...

— Văd... dar nu spuneai că au trecut patru mii de ani ?

— Ei, ia-o încet, cu metodă... Uite, îți dai seama că în patru mii de ani la civilizația de atunci Ioana ar fi trebuit să moară.

Matei se ridică în capul oaselor. Era prima mișcare a corpului pe care o realiza.

— Ascultă, Năstac, spune-mi, există... Ba nu ! Ar fi absurd. Dar totuși există o șansă ca Ioana să nu fi murit ? Poate, cine știe... Ai dreptate, îmi dau seama că ar fi imposibil...

Întrebarea îi păru și lui fără sens, închise ochii sfîrșit. Tot ceea ce se întîmpla era neprevăzut, de neconceput. Îi trebui un răgaz ca să se poată obișnui cu veștile aflate. Cînd deschise ochii, fantasma continua să stăruie alături de Năstac.

— Alung-o, n-o mai tot vedea, fă-o să dispară !

— Bine, șefule, uite a dispărut. Și cum spuneam, Petrescu, Răileanu și Nițulescu au scăpat și ei... Așteaptă să te vadă și să se-alinieze la raport...

— Nu se poate, îmi ascunzi ceva. Simt că-mi ascunzi. Simt că Ioana trăiește !

— Vezi, pe undeva, cam ai tu dreptate...

Matei se strînse crispat în întreaga lui ființă. Un val de fierbințeală îi inundă fruntea. Copleșit de emoție, încercă să spună ceva, dar de pe buze nu-i scăpa nici un cuvînt.

— Ușurel, șefule, nu-ți spuneam ! Cu metodă. Uite să zicem că Ioana te-a iubit foarte mult. Ca-n poveste, poate și mai și... Tu, bunule Romeo, ai plecat și dus ai fost, cam pe acolo unde și-a înțărcat dracul copiii. Puțin ți-a păsat de suferința Julietei. Bine ți-ar mai fi făcut să te uite. N-a făcut-o... Iubirea. Ajunge și la ei vestea despre accidentul nostru și de faptul că am recurs la dispozitivul de salvare prin hipotermie ! Și ce crezi că face ? Aici e aici, vezi, era o primăvară, se zice c-a fost foarte frumoasă primăvara anului 2001. Pe scurt, Ioana... cere să fie și ea refrigerată...

— Năstac ! Lasă aiurelile, da ori ba, trăiește sau nu ?

— Dacă mă-ntrerupi... Ce și-a zis fata ? Adică despre tine, poate se-ntoarce și mă găsește. Da, cam așa s-a-ntîmplat, te-ai întors...

— Și Ioana ?

— Au găsit-o și pe ea. Lasă-mă că mă-ncurci. Iar am sărit peste ceva esențial. Cotiga noastră rămasă de capul ei a cam luat-o

razna şi-a nimerit cu vreo două duzini de sisteme solare mai încolo de traseele circulate. Ne-au găsit şi aşa, ca să n-o mai lungesc: cinci sloiuri de gheaţă conţinînd cinci bucăţi fosile, adică pe noi. Ne iau fraţii uşurel, ne dezgheaţă şi hai să ne reanimeze. Cu noi patru a mai mers, cu tine greu de tot, complicaţii peste complicaţii. Ultimul tratament: muzică şi imaginea Ioanei. Asta fiindcă la nivelul tehnicii lor pot reproduce toate informaţiile conţinute în scoarţa creierului.

— Ioana trăieşte?

— Stai, cum să-ţi spun? Sînt şanse... Ce vrei? După patru mii de ani... Uitasem să-ţi spun, numeraţia a rămas, în ciuda schimbărilor survenite...

— Lasă dracului numeraţia!

— Ascultă, şefule, n-ai priceput?

— Ce să pricep?

Ca altădată, Năstac îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Trebuie să te pregătesc din punct de vedere psihologic. Ce naiba, doar nu vrei să-ţi fi spus, aşa hodoronc-tronc, de la început: Ioana trăieşte, Bum!

— Iar începi?

— Nu mai încep. Trăieşte, dar am fost sfătuit să nu ţi-o torn deodată... ca să te menajez.

Matei Tătaru rămase cu gura căscată. Îşi reveni doar într-un tîrziu.

— Ioana... I... I... Ioana.

— Ioana. Şi cum spuneam, să fi văzut ce l-au dat gata pe Petrescu. Vorbesc de ăştia de acum. Ştiau de ce era poreclit Petrescu-Dil. Fiindcă le spunea studenţilor, cînd îi prindea copiind, că sînt nişte gangsteri mai răi ca Dillinger.

— Iar baţi cîmpii. Sfîrşeşte odată, omule!

— Hai că pregătirea psihologică nu e încă terminată.

Matei n-apucă să mai zică ceva cînd Năstac reîncepu în ritm accelerat:

— Tu care eşti părintele sistemului de gîndire în coordonate masă-energie. Ăştia de acum ţi-au adoptat teoria... zic că datorită ţie au depăşit zidul antimateriei.

Matei se repezi şi-l scutură zdravăn pe Năstac:

— Ioana, atît mă interesează, unde-i?

— Unde să fie? În încăperea alăturată. Cheam-o!

— Atîta tot?

— Atît.

Matei ezită, îi era frică să nu-i audă pe zei hohotind, apoi izbucni făcînd să răsune încăperea:

— Ioana! I o a n a! IOANAAA!!!

Post scriptum:

Orice asemănare cu întîmplări şi persoane din viaţă este absolut întîmplătoare. În orice caz, fără intenţia autorului.

De la ICAR la cuceritorii Lunii

IURI GAGARIN — pionierul piloţilor spaţiali!

Vă mai amintiţi? Era în dimineaţa zilei de 12 aprilie 1961, în jurul orei 09... Către întreaga omenire era adresat un cald şi vibrant mesaj, care începea cu memorabilele cuvinte: „Dragi prieteni, apropiaţi şi necunoscuţi, compatrioţi, oameni din toate ţările şi de pe toate continentele! Peste cîteva minute o puternică navă cosmică mă va purta spre spaţiile îndepărtate ale Cosmosului..." şi se încheia cu apelul: „Cît aş vrea să vă îmbrăţişez pe toţi... Pe curînd!" Cel care a rostit aceste cuvinte, înainte de a pătrunde în cabina „Vostok", a fost comunistul Iuri Alekseevici Gagarin, primul om care a zburat în Cosmos!

Învingătorul spaţiilor s-a născut într-o familie simplă din satul Kluşino (regiunea Smolensk), iar şcoala medie a urmat-o la Gjatsk; apoi, la 15 ani, a intrat elev la şcoala de meserii din Liuberţi şi apoi la şcoala tehnică industrială de la Saratov. Se poate spune că biografia cosmică a lui Iuri a început odată cu pregătirea şi susţinerea referatului „K. E. Ţiolkovski şi învăţătura lui despre motoarele-rachetă" în cadrul cercului de fizică al şcolii tehnice. La aeroclub, Iuri a prins pasiune pentru zbor şi pentru saltul cu paraşuta, ceea ce l-a făcut ca ulterior să se înscrie la şcoala de aviaţie din Orenburg. La aceasta au contribuit foarte mult instructorul său de pilotaj de la aeroclub, D. P. Martianov, şi comandantul de formaţie S. I. Safronov, Erou al Uniunii Sovietice.

La 8 ianuarie 1956, Iuri Gagarin depune jurămîntul militar, iar peste puţin timp o cunoaşte pe aceea care urma să-i devină soţie: Valea Goreaceva, şi este primit cu căldură în familia acesteia. Pe cînd era în ultimul an de şcoală militară, a fost lansat primul satelit artificial, construit de specialiştii sovietici. Acest eveniment a provocat numeroase discuţii printre colegii lui Iuri, mai ales asupra profesiei pe care va trebui s-o aibă primul cosmonaut!

Odată cu absolvirea şcolii, Iuri Gagarin se căsătoreşte cu Valea, fericitul eveniment avînd a dublă dată de sărbătorire: la 7 noiembrie la Orenburg şi apoi la Gjatsk, în timpul concediului, adică în familia fiecărui soţ. După căsătorie Iuri optează pentru o garnizoană mai dificilă, din regiunea nordică, unde îşi aduce şi soţia de îndată ce aceasta şi-a terminat cursurile de asistentă sanitară.

Stimulat de lansările de sateliţi şi de nave cosmice sovietice, Iuri depune o cerere de încadrare în grupul de cosmonauţi, deşi se gîndea că ar putea să existe mii de oameni mai buni ca el. După ce a fost chemat la Moscova şi consultat foarte atent de o comisie medicală, răspunsul definitiv l-a primit de abia la 8 martie 1960, pe cînd se pregătea să-şi serbeze împlinirea a douăzeci şi şase de ani.

Gagarinii s-au mutat lîngă Moscova, în „Oraşul planetar"; acolo, împreună cu Titov, Nikolaev, Popovici şi cu alţii, Iuri a început un program intens de pregătire pentru

zbor. Tehnica spațială, bazele rachetelor, construcția navei cosmice, geofizica, astronomia, medicina și alte discipline au fost predate membrilor grupului de cosmonauți de către specialiști de înaltă valoare. Totodată a fost acordată o mare atenție pregătirii fizice, precum și antrenamentelor speciale la camera izolată acustic, la centrifugă, la termo și barocamere, în aparatele care evoluau un anumit timp pe așa-numita „parabolă a imponderabilității".

Pentru prima oară, Iuri are posibilitatea să contemple racheta cu cabina „Vostok" în vara anului 1960. Cu această ocazie, Iuri și colegii săi află multe lucruri despre organizarea și termoprotejarea cabinei care avea să-l facă celebru la 12 aprilie 1961.

Înainte de a pleca spre cosmodrom, Iuri Gagarin a mers în Piața Roșie. Nici unul dintre trecători nu bănuia că aviatorul care contempla mausoleul lui Lenin avea să fie primul „pilot orbital". Acest lucru a devenit de atunci o tradiție, pe care cosmonauții sovietici o respectă cu strictețe... Drumul spre cosmodromul Baikonur a fost efectuat cu avionul, împreună cu Gherman Titov, „cosmonautul nr. 2", cu alți cosmonauți, cu un grup de specialiști și cu medicul.

Decizia comisiei guvernamentale a fost anunțată abia pe cosmodrom: Iuri a aflat că este comandantul navei „Vostok", iar Gherman — dublură. Împreună, Iuri și Gherman au studiat cîteva zile graficul zborului, au memorat toate operațiile care urma să le îndeplinească cosmonautul pe orbită, s-au familiarizat cu preparatele culinare ce urmau să fie supte din tuburi.

Cu o zi înainte de începerea memorabilelor „108 minute ale omului în Cosmos", Iuri și Gherman se odihnesc în căsuța de pe cosmodrom, vegheați de Evgheni Anatolievici, doctorul grupului, și de constructorul principal, regretatul academician Serghei Korolev. Iată cum își amintește Iuri activitățile din istorica zi de 12 aprilie 1961:

„...La 6 dimineața, medicul ne-a trezit. Ca de obicei, Gherman a început să cînte o melodie hazlie. Ultima verificare; totul este normal. Am fost ajutat să îmbrac costumul de cosmonaut. Cred că atunci am dat primul autograf din viața mea. Apoi, împreună cu Gherman ne-am așezat în autobuzul special în care începe de fapt viața cosmică... Lîngă colosul de metal mi-am luat rămas bun de la cei care m-au însoțit și m-am suit cu liftul spre vîrful rachetei. Declarația pe care am făcut-o cîteva minute înainte de start este bine cunoscută..."

Ora 9 și 7 minute: motoarele rachetei încep să funcționeze, iar Iuri rămîne singur în marea aventură cosmică, fiind legat de restul omenirii numai pe calea undelor. Așa a început parcurgerea primei traiectorii în Cosmos!

După startul reușit au început clipele grele de suprasarcină la decolare, treptele rachetei desprinzîndu-se succesiv; de îndată ce nava s-a plasat pe orbită, au încetat și suprasarcinile, apărînd imponderabilitatea. De la bordul navei „Vostok", Iuri vede și raportează despre formele de relief pe care le distinge, fluviile etc. După aproape un minut a intrat în funcțiune sistemul automat de orientare, iar la ora 10 și 25 de minute s-a cuplat dispozitivul de frînare. Ca urmare, starea de imponderabilitate dispare și reîncep suprasarcinile! După 108 minute de la start, „Vostok" ateriza cu bine pe ogoarele colhozului „Leninski Put"; probabil că, în costumul său portocaliu de cosmonaut, Iuri semăna cu o ființă extraterestră, deoarece primii pămînteni care l-au văzut... s-au speriat!

A urmat apoi toboganul celebrității: vorbește la telefon cu conducătorii statului sovietic, ține conferințe de presă, este primit cu mare fast în Piața Roșie, participă la recepții și conferințe științifice, este invitat de conducerile a peste 20 de țări...

Tînărul Iuri Gagarin, care la 27 de ani era deja Erou al Uniunii Sovietice și avea peste 20 de ordine și decorații, dintre care unele de o neprețuită valoare, care cunoscuse personal multe capete încoronate și șefi de state, mai vestit decît cea mai celebră vedetă a cinematografului, rămăsese totuși un om prietenos, modest și conștiincios.

Reîntîlnirile cu colegii din fosta sa unitate de aviație, munca zilnică în grupul de cosmonauți, pentru a împărtăși din experiența sa, și apoi intrarea la cursurile Academiei Militare demonstrează modestia și puterea sa de muncă.

În cazul mai multor periplurí ale cosmonauților sovietici, la centrul de comandă a zborului, Iuri a stat în permanentă legătură radio cu cel sau cei de pe orbită, dînd neprețuite indicații.

Avansează repede pe treptele ierarhiei militare, iar în ultimii ani,

colonel fiind, este numit şeful unui grup de pregătire a cosmonauţilor.

Încă din acel timp Iuri Gagarin şi-a exprimat dorinţa de a mai zbura şi preferinţa pentru obiectivul numărul 1 : Luna ! Se pare că din grupul de cosmonauţi pregătit sub conducerea sa vor zbura primii cosmonauţi sovietici spre Lună !

În ultima perioadă, Iuri Gagarin depunea o vastă activitate de pregătire personală şi a celor din grupul său.

Eforturile specialiştilor sovietici, de altfel ca şi ale colegilor lor de peste ocean, erau dirijate în vederea pregătirii multilaterale a zborului cosmic al omului spre Selene. Din acest complex efort, Iuri Gagarin a putut să urmărească doar coborîrea lină pe Lună şi realizarea primilor sateliţi artificiali ai Lunii.

Cel pe care întreaga lume l-ar fi considerat poate ca cel mai îndreptăţit reprezentant al Terrei în zborul spre Lună a pierit într-un accident de avion cu dublă comandă, pe timpul efectuării zborurilor de antrenament, pe care el le îndeplinea cu multă conştiinciozitate.

Viaţa şi activitatea sa au devenit exemplu însufleţitor pentru alţi şi alţi soli ai Pămîntului, au deschis noi porţi ale văzduhului, au permis planuri tot mai îndrăzneţe de supunere a Cosmosului.

Omenirea nu se va putea consola niciodată de pierderea prematură a acelui fiu al ei care simboliza pătrunderea în era cosmică.

Peste veacuri, ca şi astăzi, inimile oamenilor vor fi pline de emoţie la amintirea vieţii şi a faptei sale neîntrecute, a nobleţei şi a modestiei primului cosmonaut, a dragostei sale de oameni...

Mărturie stau chiar cuvintele rostite în neuitata zi de 12 aprilie 1961 : „Zburînd în jurul Pămîntului cu nava satelit «Vostok», am văzut cît de minunată este planeta noastră !"

VALENTINA GAGARINA POVESTEŞTE...

ÎN AJUNUL ZILEI FATALE

Scriu aceasta cu un pix ce aparţinuse lui Iuri Gagarin, primul cosmonaut al planetei noastre. M-am dus cu maşina la Zviozdni Gorodok (Satul stelelor) ca s-o văd pe Valentina Gagarina şi să-i dau scrisorile de condoleanţă ce-i fuseseră adresate prin intermediul revistei noastre după tragica moarte a soţului ei. Aveam, de asemenea, o seamă dintre fotografiile lui cele mai recente, luate trei zile înaintea catastrofei.

Mi-a deschis uşa Lena, fata cea mai mare a cosmonautului. Cînd am intrat în casă, totul mi s-a părut exact cum fusese ultima oară. Totul, în afară de Valentina ; ea se schimbase ; brazde amare îi tăiau colţurile gurii.

— Arătaţi-mi mai întîi fotografiile, mă rugă ea. Lena se plecă peste umărul mamei : „Uite-l pe tata ! Aici îi dau un pahar cu apă şi iată puşca pe care i-ai dat-o, îţi aminteşti ?" Ochii Valentinei erau plini de lacrimi. I-am dăruit de ziua lui această puşcă. De 9 martie. Şi-a dorit întotdeauna o puşcă de vînătoare din Tula şi era atît de fericit de darul primit încît ţopăia ca un puşti. Niciodată n-a avut prilejul s-o încerce.

I-am spus că adusesem toate fotografiile pe care le aveam, dar că nu erau toate foarte bune.

— N-are nici o însemnătate, mi-a zis. Orice fotografie a lui îmi este infinit de scumpă, mai ales cele mai recente... Ba nu-i adevărat... Primele au acelaşi preţ pentru mine. Uitaţi-vă la aceasta, a fost luată în anul în care ne-am cunoscut.

Din instantaneul şters de timp mă priveşte chipul surîzător al unui tînăr cu capul tuns arborînd epoleţii de pilot şi o insignă de paraşutist pe cămaşa lui militară.

— M-am născut şi am crescut la Orenburg, îmi povesti Valentina. L-am întîlnit pe Iuri la un bal dat de şcoala de piloţi. Noi le spuneam elevilor capete de ou din pricina felului în care îşi rădeau ţeasta. Îl mai revăd cum se apropie de mine şi-mi cere să-i acord un vals. Vă amintiţi surîsul său.

Valentina stătea chiar în fotoliul pe care-l ocupa Iuri cînd îl vizitasem în ziua de 24 martie. În ziua aceea Iuri o luase pe Valentina acasă de la spital, pentru duminică. I-am cerut să-mi vorbească despre aceste ultime trei zile.

— Duminică seara Iuri m-a readus cu maşina la spital. Am un ulcer la stomac, ştiţi... El reveni să mă vadă luni şi-mi spuse că marţi îi va fi imposibil, căci va fi prins din zori pînă seara tîrziu. Deci nu l-am aşteptat marţi care cădea în 26, iar dimineaţa, după tratament, am ieşit să mă plimb în grădina spitalului, cînd o maşină se opri şi din ea spre marea-mi uimire îl văd coborînd pe Iuri. Avusese din întîmplare treabă prin apropiere şi de aceea hotărîse să treacă spre a-mi spune să nu fiu îngrijorată deoarece a doua zi va fi foarte ocupat şi nu va veni. În timp ce-mi vorbea de fetele noastre şi de treburile de acasă, nu înceta să privească ceasul. „Trebuie să ajung pe teren într-o oră, îmi zise, ca să mă pregătesc pentru mîine. Voi face dimineaţa un zbor de antrenament".

Se aşeză şi mai discută o clipă, apoi plecă. Nu ştiam că era ultima oară că-l vedeam în viaţă.

Întotdeauna eram puţin cam nervoasă cînd Iuri zbura, ca toate soţiile de aviatori, presupun. Acelaşi lucru s-a-ntîmplat şi de 27 martie. Nu m-am putut împiedica să mă gîndesc la el toată ziua şi am aşteptat nerăbdătoare să vină seara. La orele opt, am telefonat acasă în speranţa că poate se va fi întors. Timp de o oră şi jumătate, am continuat să fac apelul, dar fără să pot obţine legătura. Vecinii mi-au spus că telefonul era deranjat şi că la noi totul era în regulă.

Am încercat să chem a doua zi dimineaţa, dar era evident că telefonul nu fusese încă reparat. Apoi, într-un moment cînd nu-i aşteptam cîtuşi de puţin, au intrat în camera în care mă găseam Valentina Tereşkova, Andrian Nikolaiev şi Pavel Popovici. De cum i-am zărit, inima mi s-a strîns de frică. „S-a-ntîmplat ceva ?" am întrebat. „Da, mi-au răspuns. Ieri dimineaţa..."

Aici Valentina îşi întrerupse povestirea ca să-mi arate ceva :

— Priviţi. Iată ce avea de gînd să facă în ziua aceea.

Calendarul de pe birou era deschis la data de 27 martie 1968. La această dată, mîna lui Iuri Gagarin notase cu grijă : „1) 10,00 : zboruri de antrenament. 2) 17,00 : redacţia lui «Ogoniok». Întocmirea unui discurs. 3) 19,30 : întîlnirea unei delegaţii a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist".

— Iuri însemna întotdeauna ceea ce avea de făcut în fiecare zi, îmi spuse Valentina. Niciodată n-avea destul timp, niciodată n-avea o clipă pentru sine...

Multe dintre scrisorile de condoleanţă pe care le-am adus se interesau de sănătatea Valentinei Gagarina şi cereau noutăţi de la ea şi de la copiii ei.

— O duc mai bine, continuă. Am părăsit spitalul şi acum sînt acasă. Am luat hotărîrea să rămîn la Zviozdni Gorodok, deşi îmi dau seama că nu va fi uşor, căci totul aici îmi aminteşte de Iuri. Chiar şi în clipa asta îmi pare că el va veni de la biroul său ca să dea un interviu ziaristului cu care vorbesc. Dacă m-am decis să rămîn aici, am făcut-o din pricina copiilor. Ei sînt fericiţi aici. Merg la o foarte bună şcoală. Fiica mea cea mare are nouă ani. Cea mai mică are şapte ani şi a început şcoala anul trecut. Oraşul însuşi e foarte frumos şi e situat într-un loc extrem de curat, iar copiii se pot juca după pofta inimii căci nu trec pe aici maşini sau alte vehicule. N-am deci în această privinţă nici o grijă. În plus am aici o mulţime de prieteni, ceea ce-i atît de important cînd eşti la restrişte...

În momentul în care plecam, Valentina luă stiloul cu bilă neagră, aflat pe biroul soţului ei.

— Luaţi-l, vă rog, în amintirea lui Iuri Gagarin, mi-a spus. Cu acest stilou şi-a notat orele ultimei lui zile.

ALEXEI GOLIKOV

(extras din revista „Ogoniok")

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

I.m. Pompiliu

Au scanat, corectat, prelucrat

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Pentru a vă asigura primirea în continuare a colecției, reînnoiți-vă din timp abonamentele pe trimestrul viitor. Abonamentele se primesc de către factorii poștali și oficiile poștale.

Colecția se găsește de vînzare la toate chioșcurile difuzării presei și la debitele O.C.L.

• FEBRUARIE 1969

PREȚUL 1 LEU | 41007